

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1928

ΚΗΡΥΞΕ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Κατόπιν απόφασεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁ κ. Ἀντώνιος Ἐμμ. Μπενάκης τέως Περιφ. Ἐφορος Προσκόπων Αἰγύπτου διορίσθη Γενικός Ἐφορος τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων καὶ ανέλαβε καθήκοντα.

Ὁ διορισμὸς τοῦ τόσον διὰ τὰ πολλαπλᾶ προτερήματά του καὶ τὴν μορφωσίν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν προέλευσίν του ἐκ τῶν σπλάχνων τοῦ προσκοπισμοῦ ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς ὅλα τὰ προσκοπικὰ κέντρα ὁπόθεν ἐλήφθησαν πλεῖστα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα.

Ὁ κ. Γενικὸς ἀναλαβὼν ἐπελήφθη ἀμέσως Γενικοῦ Μητρώου καὶ ἐξήτησε λεπτομερεῖς πίνακας πανταχόθεν.

Ἐπελήφθη προσωπικῶς τῶν Ἐπιθεωρήσεων τῶν ὁμάδων Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ τοῦ ἐφοδιασμοῦ τοῦ κέντρου μὲ μουσικὰ ὄργανα.

Ἐπεσκέφθη τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας μετὰ τοῦ κ. Προέδρου καὶ τοῦ Γεν. Γραμματέως καὶ ἐξήτησε τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ προσκοπισμοῦ.

Ἐπίσης ἀνήγγειλε μέσον τοῦ προσκοπικοῦ κήρυκος στολάς, καροτσιάκια κλπ κλπ.

Ἡ εὐγενὴς δράσις του κατεφάνη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ λίαν προσεχῶς ὁ Προσκοπισμὸς θὰ ἴδῃ λαμπρὰς ἡμέρας.

Κατὰ τὴν δευτέραν συνέλευσιν τῆς Σχολῆς

τῶν Ἀρχηγῶν τεθείσης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μίνδλερ ὠμίλησεν ὁ κ. Μπενάκης μετὰ πολλῆς γλαφυρότητος περὶ καθηκόντων Ἀρχηγῶν καὶ τρόπου ἐπιβολῆς τῆς πειθαρχίας. Ἡ ὁμιλία του ὑπῆρξε λίαν ἐπαινετῆς χρήσιμος, πλήρης σοφῶν συμβουλῶν.

Ἐξήτησεν ἀπὸ τὸ Σῶμα Στρατοῦ καὶ ἀπέσπασε μουσικὸν πρὸς ἐκγύμνασιν σαλλιγκτῶν καὶ νιστῶν συστηματικῆν.

Ἀφίχθη ἐξ Ἀλβανίας ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κέντρου Λονδίνου κ. Γκάντεμ χάριν τῶν προσφυγικῶν ὁμάδων Χαλκιδικῆς.

Δέκα νέοι Ἀρχηγοὶ παλαιοὶ πρόσκοποι εἰσηλθόντες εἰς τὰς ὁμάδας Ἀθηνῶν ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Μπενάκη.

Ἀνέλαβε καθήκοντα διορισθὴς ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. ὁ νέος τοπικὸς Ἐφορος Ἀθηνῶν κ. Καλογερόπουλος φροντιστῆς τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ τοποθετημένος παρὰ τῷ ἐπιτελείῳ τοῦ Ναυτικοῦ. Ἡ δράσις του ἐπιδειχθεῖσα ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ὑπόσχεται πολλά.

Μεγάλῃ παράταξι καὶ παρέλασι ἐτοιμάζεται διὰ τὴν 25 Μαρτίου.

ΧΡΙΣΤΟΣ Κ. ΜΠΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ Κ. ΜΠΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ
† 21 Δεκεμβρίου 1927

Μετά τρίμηνον ἐπάδυνον νόσον τὴν ὁποίαν σύμπας ὁ προσκοπικὸς κόσμος παρηκολούθησε μετὰ πολῆς ἀγωνίας ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη τὴν 22 Δεκεμβρίου π. ἔ. ὁ ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΦΟΡΟΣ ΤΩΝ ἙΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ Χρῆστος Κ. Μπρισιμιτζάκης, ἀρχηγὸς τῆς 6ης Ὀμάδος Ἀθηνῶν.

Μέγα πένθος ἐπακολούθησε καθ' ἅπασαν τὴν προσκοπικὴν Ἑλληνικὴν ὀργάνωσιν, διότι ὁ μεταστάς ἐξετιμᾶτο παρ' ὄλων διὰ τὴν ἐργατικότητά του, τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν προσκοπικὴν ἰδεολογίαν, τὴν ἀόκνον προσπαθειᾶς τῆς ὁποίας κατέβαλλε πρὸς ἐξάπλωσιν αὐτῆς. Ὑπῆρξεν ἀληθὲς ὑπόδειγμα προσκόπου καὶ ἠγαπᾶτο παρ' ὄλων προσκόπων καὶ μὴ.

Μολοντοῦ ὁ θάνατός του ἐπῆλθεν ἀπροόπτως, διότι παρ' ὄλων ἀνεμένετο ὅτι θὰ παρετεινέτο ἡ νόσος, ἐν τούτοις αἱ Ὀμάδες Ἀθηνῶν εἰδοποιηθεῖσαι τὴν 10ην π.μ. κατώρθωσαν μέχρι τῆς 3 μ.μ. ὥρας ν' ἀποστείλουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὁπόθεν ἐτελέσθη ἡ κηδεία του, ἀντιπροσωπείας ἐκ πολλῶν ἐνωματιῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ ἀπέδωσαν τὰς τιμὰς εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ ἀλησμονήτου ἀρχηγοῦ. Περὶ τὸ φέρετρόν του ἐτοποθετήθησαν ἀκίνητοι ἀνά τέσσαρες πρόσκοποι ἔξωθι δὲ τοῦ ναοῦ παρετίχθησαν οἱ λοιποί,

τὴν κηδείαν του παρηκολούθησεν ἐκλεκτὴ μερὶς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωσίας, ἐν τοῖς πρώτοις δὲ ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβ. τοῦ Σώματος, ὁ Περ. ἔφορος κ. Θεοχάρης.

Ἀπὸ τοῦ ναοῦ δὲ μέχρι τοῦ Νεκροταφείου πεζῇ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν προσκόπων καὶ ὑπαρχηγοὶ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ἡ δὲ νεκροφόρος ἀμαξία περιεστοιχίετο ὑπὸ προσκόπων καὶ ναυτοπροσκόπων. Τὸ φέρετρον ἐτοποθετήθη εἰς τὴν νεκροφόρον ὑπὸ Ἀρχηγῶν.

Εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ πρὶν ἢ ὁ νεκρὸς ἀποτεθῆ εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τῷ ἀπηθύθουνε πρὸχειρον ἀλλ' ἐπιευχὴ ἐπιτάφιον ὁ Ὑπαρχηγὸς ναυτοπροσκόπων Σύρου κ. Ἰάκωβος Γρίσπος εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Νεκρὲ Ἱερὲ,
Ἀνέκφραστος τυγχάνει ἡ θλίψις καὶ βαθύτατον τὸ πένθος τὸ πληροῦν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ Προσκοπικὸν τῆς Ἑλλάδος μας στερέωμα.

Ἡ δὲ συγκίνησις καὶ ἡ λύπη ἀδρῶς διακρίνεται εἰς τὰ κατηφῆ καὶ ταπεινά τῶν Προσκόπων Σου πρόσωπα, εἰς ἄλλοτε ἰδίως ἐχρωματίετο ἡ υπερηφάνεια καὶ ἡ χαρά, ὅποτε ὑπὸ τὴν ζηθωρον σκιάν τῶν ὀμμάτων Σου ἀπλήστως τὰς δάφνας τῆς Νίκης καὶ τῶν Θριάμβων εἰς τὸν Ἱερόν Πανελλήνιον τοῦ Σταδίου μας στίβον ἔδρεπον.

Χαιρετῶν ἐκ μέρους τῶν Προσκόπων Κυκλάδων τὸν ἐνδοξον ἀγωνιστὴν τῆς Ἡρωϊδος Μεγαλοννήσου ΚΡΗΤΗΣ, ὅστις περιβεβλημένος τὴν κατάλευκον Ἑλληνίδα φουστάνελαν καὶ μετὰ τὸ ὄπλον κροτοῦν εἰς τὰς χεῖρας δλόκληρον τὴν ἀνθοῦσαν ξωγὴν του ἐθυσίασε μαχόμενος ὑπὲρ ΠΙΣΤΕΩΣ καὶ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ὑπὸ τὸ εὐκλεὲς τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΡΟΦΟΥ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑ ὡς καὶ τὸν ἩΡΩΑ ΕΛΛΗΝΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ, θυσιάσαντα τὸ ἔναπομείναν εἰτα στάδιον τῆς ζωῆς του, χάριν τῶν ἰδανικωτέρων συγγερόνων ἰδεῶν, δὲν

σκοπῶ νὰ ἐξυμνήσω τὸν ἔντιμον οἰκογενειάρχην, σάφρονα πολίτην καὶ ἐνάρετον Ἑλληνα Ἀρχηγὸν τῶν Προσκοπικῶν μας φαλάγγων, διότι πάντες βεβαίως οἱ σύγχρονοι γνωρίζουσι τοῦτο ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου δέοντος θέλουσιν ἐκτιμήσει τοῦτο οἱ μεταγενέστεροι ἡμῶν.

Ἄλλὰ σκοπῶ ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ Σε βεβαιώσω, ὅτι αἱ Πατριωτικαὶ συμβουλαὶ καὶ ἐνάρετοι Νουθεσίαι, αἱ δὲν εἴπαυσαι νὰ δίδης εἰς ἡμᾶς ἀφ' ἧς, τὸ ὑπεραξίως τιμηθὲν, ἀξίωμα τοῦ Γενικοῦ τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων Ἐφόρου περιεβλήθης, αἱ συμβουλαὶ καὶ νουθεσίαι λέγω αὐταὶ ἐνούμεναι μετὰ τοῦ ὡς παραδείγματος εἰς ἡμᾶς μένοντας ἠθικοῦ ΣΟΥ χαρακτήρος θὰ ᾧσιν τὰ φῶτα ἐκεῖνα ἅτινα ἐς αἰεὶ θὰ καθοδηγῶν ἡμᾶς εἰς τὸν δρόμον τῆς ΑΡΕΤΗΣ καὶ τοῦ ΚΛΗΘΚΟΝΤΟΣ, χρησιμεύουσαι συνάμα αὐταὶ καὶ ὡς σύνθημα πρὸς τὴν ΝΙΚΗΝ τῶν Ἑλληνικῶν Προσκοπικῶν φαλάγγων, τὰς αἰματηρὰς δέλτους τῆς Ἡρωϊκῆς Ἱστορίας τῶν ὁποίων, περιλάμπρως κοσμεῖ τὸ ἀφθόνωσ χυθὲν αἷμα τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων κατὰ τὸ 12 καὶ 13 καὶ ἐσχάτως ὑπὸ τῶν τοῦ Αἰδινίου ἀδελφῶν μας.

Καὶ ἀφ' ἑτέρου μειλίχῃ καὶ εἰλικρινέστατε πρὸς τοὺς φίλους, πρὸς δὲ τοὺς ἀντιπάλους δίκαιε νὰ Σοὶ δώσω τὸ φίλημα τοῦ αἰωνίου ἀσπασμοῦ ἕμοῦ τε καὶ τῶν ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΣΥΡΟΥ. ἦτις ἀληθῶς ἠτύχησε ἔστω καὶ ἐπὶ ἡμέραν νὰ ἴδῃ καὶ φιλοξενίῃ Σε καὶ ἦτις σήμερον εἰς πένθος βαρύτερον καὶ λύπην ἀπαρηγόρητον σύμπασα ἐβυθίσθη, εὐχομένη Σοι, ἀθανάτε Ἐφορέ μας ἔλαφ' ἀν τὴν ΑΤΤΙΚΗΝ καὶ ΑΙΩΝΙΑΝ τὴν ΙΕΡΑΝ ΜΝΗΜΗΝ ΣΟΥ.

Πρὸς τὴν ἀπορφανισθῆσαν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάτος ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Σώματος ἐξ ὀνόματος τοῦ Δ.Σ ἀπηύθυνε τὴν ἐξῆς συλλυπητήριον ἐπιστολήν.

Πρὸς τὴν Καν Θεοδώραν Μπρισιμιτζάκη
Κυρία μου,

Ἐν ψυχικῇ ὀδύνῃ ἀναλαμβάνω νὰ ἐκτελέσω τὸ θλιβερὸν καθήκον νὰ διαβιβάσω πρὸς Ὑμᾶ, καὶ πρὸς τὸν στερηθῆντα ἀγαπητοῦ καὶ φιλοστύργου πατρὸς ὑπαρχηγόν υἱόν σας τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σώματος καὶ τῶν προσκοπικῶν περιφερειῶν, αἵτινες ἐξεδήλωσαν ἡμῖν τὴν ἀμετρον αὐτῶν θλίψιν καὶ συμμετέχουν εἰς τὸ πένθος τοῦ Σώματος ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ εἰς ἅπαντας ἀγαπητοῦ καὶ μετ' αὐτοθυσίας ἐπὶ χρόνον μακρὸν ἐργασθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προσκοπιστῆς ἰδεολογίας ὑμετέρου προσφιλοῦς συζύγου, τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου Χριστοῦ Μπρισιμιτζάκη.

Μετὰ τῶν συλλυπητηρίων ἡμῶν τούτων συνυποβάλλω καὶ τὸ ἐν ἐκτάκτῳ συνεδριάσει τοῦ Δ. Συμβουλίου ψηφισθὲν ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ προσφιλοῦς συναδέλφου κανονιστικόν τοῦ πένθους ψήφισμα.

Μετὰ μεγίστης τιμῆς

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Γ. ΛΕΣΤΟΣ

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων συνελθὼν εἰς ἐκτάκτον συνεδρίασιν ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ μέλους αὐτοῦ καὶ Γενικοῦ Ἐφόρου τοῦ Σώματος Χριστοῦ Μπρισιμιτζάκη σήμερον τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1927

ψ η φ ί ζ ε ι,

Νὰ διακοπῶσιν εἰς ἐνδειξιν τοῦ πένθους αἱ ἐργασίαι τῶν ὁμάδων καὶ νὰ ὑποσταλῇ μεσίστιος ἢ σημαία τοῦ Σώματος καὶ ἀπασῶν τῶν περιφερειῶν ἐπὶ τριήμερον.

Ν παρ κολουθήσῃ τὴν κηδεῖαν τὸ Δ. Συμβούλιον.
Νὰ συνοδεύῃ τὴν ἐκφορὰν ἀπόσπασμα τῶν ὁμάδων Ἀθηνῶν.

Νὰ ἀποσταλῶσιν ἀντὶ στεφάνου εἰς τὸ Πατριωτικὸν Ἴδρυμα δραχμὰί χίλια.

Νὰ διαβιβασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τοῦ Σώματος εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάτος.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Γ. ΛΕΣΤΟΣ Μ. ΜΙΝΔΛΕΡ

Ἡ δὲ ὁμάς Ἀθηνῶν ἐξέδωκε τὸ ἐξῆς ψήφισμα :

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀγαπημένου μας ἀρχηγοῦ ἱδρυτοῦ Χριστοῦ Κ. Μπρισιμιτζάκη τὸ συμβούλιον τῶν βαθμοφόρων τῆς ὁμάδος Ἀθηνῶν συνελθὼν ἐκτάκτως τὴν 22 Δεκεμβρίου, ἐψήφισε :

α) Νὰ κατατεθῇ στέφανος εἰς τὸν σωρὸν τοῦ μεταστάτος.

β) Νὰ ἐγγραφῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν πίνακα τιμῆς τῆς ὁμάδος.

γ) Νὰ ἀναρτηθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ μεταστάτος ἐν τῇ Λέσχῃ.

δ) Ν : διακοπῶσι αἱ ἐργασίαι τῆς ὁμάδος ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς συγκεντρώσεις καὶ νὰ ἀναρτηθῇ μεσίστιος ἢ σημαία αὐτῆν ἐν τῇ Λέσχῃ.

ε) Νὰ ἀποσταλῶσι τὰ συλλυπητήρια εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάτος.

Διὰ τὸ Συμβούλιον τῶν βαθμοφόρων

Ὁ Ἀρχηγεὺς Ὁ Ὑπαρχηγός

Ν. ΚΟΥΛΕΞΙΖΗΣ Κ. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Νεκρολογίας ἐγραψαν ἡ ἐφημ «Ἐλεύθερον Βῆμα» «Ἐστία», «Βραδυνή» «Κυκλαδική» τῆς Σύρου.

Συλλυπητήριον ἐπιστολήν ἀπέστειλεν ἐξ Ἀγγλίας ὁ κ. Hubert Martin διεθυ τῆς τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου τῶν προσκόπων πρὸς τὴν κ. Μπρισιμιτζάκη ἔχουσαν ὡς ἐξῆς :

Ἀγαπητὴ κ. ρίξ Μπρισιμιτζάκη,

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σας τῆς 4ης Ἰανουαρίου εἰς ἀπάντησιν τῆς πρὸς τὸν σύζυγόν σας ἐπιστολῆς μου τῆς 21 Νοεμβρίου 1926, καὶ ἀληθῶς ἐθλίβην μαθὼν τὸν θάνατόν του σὰς ἀφακαλῶ δὲ νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς εἰλικρινoῦς συμπαθείας μας διὰ τὴν μεγάλην ἀπώλειαν τὴν ὁποίαν ὑπέστητε.

Εἶνε ἰπώλεια, τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον οἱ πρόσκοποι τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἡ ἴσῃς καὶ οἱ πρόσκοποι ὅλου τοῦ κόσμου πλήρως συμμερίζονται.

Εἶναι πολὺ γνωστὸν εἰς ἡμᾶς αἱ μεγάλαι προσπάθειαι, τὰς ὁποίας ὁ σύζυγός σας ἔκαμε ὑπὲρ τῆς προσκοπικῆς κινήσεως καὶ τὸ τι ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκαταπόνητον ἐργασίαν του. Ὁ θάνατός του εἶνε ἀληθῶς βλὴ κτύπημα εἰς ὅλους ἡμᾶς.

Προσφέρων καὶ πάλιν τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου.

Εἰλικρινῶς ἰδικεῖς σας

HUBERT MARTIN

Διευθυντῆς

Ἐπίσης ἡ Περιφέρεια Τριπόλεως διὰ τῶν κ. κ. Κου-
δούνη Προέδρου προσκ. Τριπόλεως, Χρυσήφιτη Τοπικοῦ
Ἐφόρου, Παρασκευοπούλου Διευθ. Διδασκαλείου, καὶ ἀπα-
σαι αἱ προσκ. ομάδες.

Περιφέρεια Κυκλάδων. Διὰ τοῦ Περιφερ. Ἐφόρου Σύ-
ρου κ. Πατ. ὁκλου Ἀλβανοῦ, καθὼς καὶ αἱ ομάδες Σύ-
ρου.

Ἡμερησία Διαταγή

Περιφερειακοῦ Ἐφόρου Κυκλάδων
22 Δεκεμβρίου 1927

Πρὸς

Πάντας τοὺς ὑπ' ἐμὲ κ. Ἀξιωματικούς καὶ Προσκο-
πους.

Μὲ συντετριμμένη καρδίαν καὶ μὲ πρωτοφανῆ θλίψιν
εἰς τὴν ψυχὴν μας σὰ; ἀναγγέλλω τὸν ὄλωσ ἀπροϊδοκίτως
ἐπισυμβάντι ἐν Ἀθήναις θάνατον τοῦ Λατρευτοῦ μας Γε-
νικοῦ Ἐφόρου,

Χριστοῦ Μπρισιμιτζάκη

τοῦ ὁποίου ἡ ἀπώλεια περισσότερο πάσης ἄλλης Περιφε-
ρείας στερεῖ τὴν Σχολὴν καὶ στοιχίζει εἰς αὐτὴν δι' αὐτὴν τὸν
ἐγγνώμην ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ ἐδέχθη τὸς ἀληθῶς Πατρι-
κίς Συμβουλίας του, δι' ὧν ὑπερηφάνως ἐχρηράξαμεν τὴν
τροχιάν τῆς προόδου μας.

Ἡ κηδεῖα τοῦ ἀειμνήστου Γενικοῦ μας Ἐφόρου θὰ
γίνῃ σήμερον ἐν Ἀθήναις.

Σεβασμοῦ Τιμῆς Εὐγνωμοσύνης; καὶ Ἀγ' πης ἐνετειν
πρὸς τὸν ἐκλιπόντα.

Ἀποφασίζω τὰ κάτωθι :

1) Ὅριζω πένθος εἰς πᾶσας τὰς ομάδας ἐνὶς μηνὸς
καὶ μέχρι τῆς 21ης Ἰανουαρίου 1928 εἰς ὃ οὐδεμίαν ἀο-
λύτως Προσκοπικὴν κίνησιν θέλει γίνῃ.

2) Ἀναβάλλω ἐπὶ ἀόριστον τὴν εὐχὴν τῶν ἑορτῶν προ-
αναγγελθείσας ἑορτῶν τῶν.

3) Νὰ μείνῃ ἐπὶ δήμερον μεσίστιος ἡ Σημαία τοῦ
Σώματος. ἡ δὲ Λέσχη μας νὰ πενθηφορήσῃ

4) Νὰ διαβιβασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τοῦ Σώματος
πρὸς τὴν χῆραν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀειμνήστου Ἐφόρου μας
τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ προφέρεται ὑπὸ πάντων μετὰ με-
γίστης εὐλαβείας καὶ διὰ τῆς φράσεως (ὁ Ἀείμνηστος Γε-
νικός μας Ἐφορος).

5) Νὰ ἀποσθηθῇ ἐν τῇ Λέσχῃ μας Μεγάλῃ Εἰκὼν τοῦ
ἐκλιπόντος.

6) Νὰ γίνῃ αὔριον Παρασκευὴν καὶ περὶ ὄραν 8ην
μ.μ. ἐν τῇ Λέσχῃ μας Δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς
του, εἰς ἣν θὰ προσέλθουν ἀπαρεγκλήτως πάντες, νὰ κλη-
θῶσιν δὲ καὶ οἱ κηδεμόνες καὶ οἱ φίλοι μας, μεθ' ἧν θέλω
ὀμιλήσει καταλλήλως περὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἡγήτορός μας.

Ὁ Περιφ. Ἐφ. Κυκλ. δων

ΠΑΥΛ. Γ. ΛΑΒΑΝ Ὡ

Συλλυπητήρια ἔστειλαν Ἐκ Θεσσαλονίκης Ὁ Περιφε-
ριακὸς Ἐφορος Θεσσαλονίκης κ. Δ. Πανταζίδης.
Αἱ ομάδες Ξάνθης, διὰ Τοπικοῦ Ἐφόρου κ. Σταυρου-
λάκη.

Ἡ 3η δὴμας Κερκύρα.

Ἡ Α' δὴμας Πρεβέζης.

Λέσβος. Διὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Ἐφόρου κ. Κ. Πα-
λαιολόγου.

Ὁ Προσκοπικὸς Σύνδεσμος Καλαβρυτῶν διὰ τοῦ Προ-
έδρου του κ. Κούμαρη.

Ὁ Πανελλήνιος Γυμν. Σύλλογος, ἀπέστειλε τὸ ἐξῆς
συλλυπητήριον ἐγγράφον πρὸς τὴν χῆραν του :

Εὐγενεστάτη Κυρία,

Λαμβανόμεν τὴν τιμὴν, ἐκπληροῦντες θλιβερόν καθῆ-
κον, νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαρυτέτην λύπην τοῦ Συλλόγου
ἐπὶ τῷ δυστυχίματι ὑμῶν καὶ νὰ υποβάλωμεν ἀντίγραφον
τοῦ ψηφίσματος τῆς Γεν. αὐτοῦ Συνελεύσεως.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἀθλητικὸς Κόσμος θὰ διατηρήσῃ ζωη-
ρῶς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἀειμνήστου ὑμῶν συζύγου ἀφιερῶ-
σαντος ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πρὸς
τὸν ἀθλητισμὸν ἀγάπης καὶ τὴν διάδοσιν τῆς φυσικῆς ἀγω-
γῆς μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ὀρμητικότητος καὶ
δραστηριότητος ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν σωματείων, εἰς τὴν
Διοίκησιν, τῶν ὁποίων μετεῖχεν

Ὁ Σύλλογός μας, μὲ τὸν ὁποῖον συνεδέθη κατὰ τὴν
ὄψαιότεραν ἐποχὴν τῆς ζωῆς του καὶ ἐτίμησεν ὡς ἀθλητῆς,
δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν ζωὴν αὐτοῦ δραῖσιν, τὸσον
συντελέσασαν εἰς τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ.

Παρακαλοῦντες ὅπως δεχθῆτε τὰ θερμὰ ἡμῶν συλλυ-
πητήρια, διατελοῦμεν μετὰ σεβασμοῦ καὶ τιμῆς.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Γ. Κωνέτσιος

Ἀνστ. Σαράτσογλου

Ψήφισμα

Ὁ Πανελ. Γυμν. Σύλλογος συνελθὼν εἰς Γεν. Συνέ-
λευσιν ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐπὶ μα-
κρὰν σειρὰν ἐτῶν διατελέσαντος μέλους τοῦ Διοικητικοῦ
Συμβουλίου καὶ ἐργασθέντος μετὰ παραδειγματικοῦ ζήλου
ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ Συλλόγου :

ΧΡΙΣΤΟΥ Κ. ΜΠΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗ

1) Νὰ ἀναρτηθῇ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ
Συλλόγου.

2) Νὰ ὑποθῇ μεσίστιος ἡ σημαία τοῦ Γυμναστηρίου.

3) Νὰ ἀπευθυνθῶσι τὰ συλλυπητήρια τῆς Συνελεύσεως
πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀποθανόντος.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Π. Καρασεβδῆς

Ἀν. Σαράτσογλου

Ὁ Πανιώνιος Γυμν. Σύλλογος, τὸ ἐξῆς ἐγγράφον :

Ἐντιμωτάτη Κυρίαν

ΧΗΡΑΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΠΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗ

Ἐνταῦθα

Ἐντιμωτάτη Κυρία,

Τὸ Λοικ. Συμβ. τοῦ Πανιωνίου Γυμν. Συλλόγου κατὰ

τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 23ης τρέχ. πληροφορηθὲν παρὰ τοῦ προέδρου αὐτοῦ κ. Δ. Δάλλα μετὰ βαθυτάτης λύπης του, τὸν ἀπισμιβάντα θάνατον τοῦ προσφιλοῦς ὑμῶν συζύγου ἀειμνήστου Χριστοῦ Κ. Μπρισμιτζάκη, καὶ ἔχον ὑπ' ὄψιν του, τόσον τὰς ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας, ἃς ὁ μακαρίτης προσέφερε πρὸς τὸν Σύλλογον, οἷτινος καὶ Πρόεδρος διετέλεσεν ὡς καὶ ἐν γένει πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀθλητισμὸν, θεωρεῖ καθήκον του, ἐκτὸς τοῦ ἐπὶ τῆς σωροῦ αὐτοῦ κατατεθέντος στεφάνου νὰ ἐκφράσῃ ὑμῖν, ἐντιμωτάτη Κυρία καὶ τῷ υἱῷ σας, τὰ θερμώτατα αὐτοῦ συλλυπητήρια ἐπὶ τῇ ὀδυνηρᾷ ἀπωλείᾳ προσφιλοῦς συζύγου καὶ φιλοστόργου πατρὸς καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐξ' ἡμῶν δι' ὑμᾶς παρηγορίαν.

Δεχθῆτε ἐντιμωτάτη Κυρία, τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐκρινεῶς πρὸς ἡμᾶς συμπαθείας μας καὶ τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεώς μας.

Ἐντολῇ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

Ὁ Ἐθνικὸς Γυμναστικὸς Σύλλογος ἀπηύθυνε τὸ ἑξῆς συλλυπητήριον ἔγγραφον.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐθν. Γυμν. Συλλόγου συνελθὼν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου συζύγου καὶ πατρὸς ὑμῶν Χριστοῦ Μπρισμιτζάκη, μοὶ ἀνέθηκε νὰ διαβιβάσω πρὸς ὑμᾶς τὴν βαθυτάτην λύπην του ἐπὶ τῇ στερήσει τόσον πολυτίμου συνεργάτου, τοῦ ὁποῦ ἡ πολυσχεδῆς περὶ τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν γυμναστικὴν δρᾶσις ὑπῆρξε φαινόμενον ἄξιον μιμήσεως καὶ παραδειγματισμοῦ, διὰ τε τοὺς συγχρόνους καὶ τοὺς μεταγενεστέρους.

Ἐκπληρῶν τὴν ἐντολὴν ταύτην τοῦ Διοικ. Συμβ. σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε καὶ τὰ προσωπικὰ συλλυπητήρια ἐμοῦ, ὅστις ὅλως ἰδιαιτέρως καὶ ἐπὶ μακρὰν σειρὴν ἐτῶν συνεδεόμην μετ' αὐτοῦ καὶ ἔσχον περιστάσεις πολλὰς, ἐν τῇ περὶ τὰ Ἀθλητικὰ συνεργασία μας, νὰ ἐκτιμῶ τὰ σπάνια ἠθικὰ χαρίσματα του καὶ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν μετὰ τοῦ ὁποῦ ἐκάστοτε, ἢ μᾶλλον ἀδιαλείπως, ἀφιέρου τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ὁραίας Ἀθλητικῆς ἰδεολογίας.

Διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ καὶ φιλικῶν αἰσθημάτων

Νικόλαος Ἀθανασιάδης

Τὸ Παιδαγωγικὸν Ἰνστιτούτον Περιθάλψεως: τὸ ἑξῆς ἔγγραφον πρὸς τὴν Εὐγενεστ. Κυρίαν Χρ. Μπρισμιτζάκη

Ἐνταῦθα

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως μαθόντες τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν τοῦ πεφλημένου ὑμῶν συζύγου καὶ πατρὸς Χρ. Μπρισμιτζάκη, ἡμετέρου δὲ πολυτίμου συνεργάτου καὶ συναδέλφου ἐν τῷ Πατριωτικῷ Ἰδρύματι Περιθάλψεως, σπεύδομεν νὰ καθυποβάλλωμεν ὑμῖν τὰ εὐκρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια, ἐπικαλούμενοι τὴν θείαν ἀντίληψιν πρὸς παρηγορίαν ὑμῶν ἐν τῇ ἀνηκέστῳ ταύτῃ συμφορᾷ.

Διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς

ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος «Ψυχαγωγίας τοῦ Παιδιοῦ» τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος Περιθάλψεως

Σπ. Παπαφράγκος

Στεφάνου κατέθεσεν ἡ 6 Ὀμάς Προσκόπων τῆς ὁποίας ὁ μεταστάς ἦτο Ἀρχηγός, ἡ 4η Ὀμάς Ἀθηνῶν, ἡ 7η Ἀθηνῶν, ἡ 11η Ἀθηνῶν, ὁ Πανιώνιος Γυμν. Σύλλογος Σμύρνης, Οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἑταιρίας Ὑπεργύων Προσόδων ὁ κ. καὶ κ. Coustau Γραμμ. τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δημ. Πανταλέοντος, ὁ κ. Δ. Δάλλας, ὁ κ. Νικ. Πανταλέων, τὸ πολιτικὸν γραφεῖον τοῦ κ. Ἄνδρ. Μιχαλαζοπούλου ἀπέστειλε δρ. 500 ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου «Ἐθνικὴ Στέγη», ὁ Δικαστικὸς Σύμβουλος κ. Ἰωάν. Παπακυριαζόπουλος δρ. 200 ὑπὲρ τοῦ Τμήμ. Βρεφῶν Π. Ι. Π. ὁ κ. Ἰωάν. Κ. Μπρισμιτζάκης στέφανον, ὁ κ. Ἰωάννης Τασσοῦλης δρχ. 500 ὑπὲρ τοῦ τμήματος Βρεφῶν Πατρ. Ἰδρ. Περιθάλψεως, οἱ ὑπάλληλοι ὑπεργύων Προσόδων δρχ. 750 ὑπὲρ τῶν ἀπόρων φυματιῶντων κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἡ 3η Ὀμάς Ναυτοπροσκόπων Πειραιῶς ἀπέστειλε τὸ κἀποθι ψήφισμα καὶ ἀντίγραφον ἀπέστειλε πρὸς τὴν οἰκογένειάν του

Ἡ 3η Ὀμάς Ναυτοπροσκόπων Πειραιῶς συνελθοῦσα εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν σήμερον 24 Δεκεμ. 1927 ἐπὶ τῷ ἀδοκίμῳ θανάτῳ του:

ΧΡΙΣΤΟΥ Κ. ΜΠΡΙΣΜΙΤΖΑΚΗ

Γεν. Ἐφόρου τοῦ Σ. Ε. Π.

ἀκούσασα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ὀμάδος ὁμιλήσαντος ἐπὶ τοῦ προσκοπικοῦ ἔργου τοῦ ἐκλιπόντος,

Ψ η φ ί ζ ε ι

1ον) Νὰ ὑποῦται ἡ σημαία κατὰ τὰς συγκεντρώσεις καὶ ἐν τῇ λέσχῃ τῆς ὁμάδος μισίσις ἐπὶ τριήμερον.

2ον) Νὰ διαβιβασθῶσι συλλυπητήρια γράμματα τῇ οἰκογενεῖᾳ τοῦ μεταστάντος.

3ον) Νὰ χορηγηθῇ χρηματικὸν βοήθημα, ἀντὶ στεφάνου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐκ τοῦ ταμείου τῆς ὁμάδος.

4ον) Νὰ ἀναρτηθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ ἐκλιπόντος Γεν. Ἐφόρου ἐν τῇ Λέσχῃ τῆς Ὀμάδος.

Ὁ Ἀρχηγός

Ὁ Γραμματεὺς

Ἄναργύρου

Παπαδόπουλος

Τὸ ἀντίγραφον τοῦ ψηφίσματος συνωδεύετο καὶ ὑπὸ τῆς ἑξῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὴν κ. Μπρισμιτζάκη.

Κυρία,

Συμπονοῦσι μετ' ὑμῶν, καὶ τὰ παιδιά του τὰ πνευματικά, οἱ πρόσκοποί του, τοὺς ὁποῖους τόσον ἠγάπησεν ὁ ἰδολόγος.

Ἐῦχονται οἱ Πρόσκοποι, ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς καὶ ἀθάλας καρδίας των, ὅπως ὁ Ὑψιστος Σᾶς παρηγορήσῃ. Μὴ θρηνεῖτε ὁ Χριστὸς Μπρισμιτζάκης δὲν ἀπέθανεν Ζῆθὰ ζῆ εἰς τὴν μνήμην καὶ τὰς καρδίας ὄλων τῆς ἐλληνικῆς νέας γενεᾶς, αἰωνίως.

Ἄναργύρου

Ἀρχηγός Ναυτοπροσκόπων Πειραιῶς

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Κυρίας ΙΟΥΛΙΑΣ Δ. ΔΡΑΓΟΥΜΗ

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

*Ένα ἀπὸ τὰ κύρια ἔθρα τοῦ κανονισμοῦ τῶν προσκόπων εἶναι νὰ κάνουν κάθε μέρα μία καλή πράξη, νὰ βοηθήσουν κάποιον.

*Αν εἶσαι ἀληθινὸς προσκόπος καὶ δὲν ἔχεις κάνει ἀκόμα τὴν καλή σου τὴν πράξη, ἡ ἡμέρα σου εἶναι ἀτελής, ἀλλὰ ἅμα τὴν κατορθώσης, τότε στέκεσαι μετὰ τὸ κεφάλι σηκωμένο καὶ εἶσαι ἐν τάξει μετὰ τὴν συνειδήσή σου.

Κατὰ τις ἑννέα τὸ πρωὶ μὴ μέρη στὴν ἀρχὴ τοῦ Σεπτεμβρίου, ποὺ φαίνονταν πὼς θὰ γίνῃ πολλὴ ζέστη ἀργότερα, ὁ Γιαννάκης ὁ Ἀλεξόπουλος στέκονταν στὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ τους μετὰ τὴν στολὴ τοῦ προσκόπου, ἑτοιμὸς νὰ φύγῃ καὶ πολὺ εὐχαριστημένος καὶ χαρούμενος· γιατί πρῶτον εἶχε κάνει τὴν καλὴν πράξη του, δίδοντας στὴν ἀδελφή του τὴν Ἐλενίτσα δύο τάλληρα νὰ πάῃ τὸ ἀπόγευμα στὸν κληματογράφου, καὶ δεῦτερον περιέμενε κατὰ τοῦ ἄρθεσε πολὺ: Ἐτοιμάζονταν νὰ περάσῃ μερικὲς ἡμέρες στὴν κατασκήνωση τῶν προσκόπων, ποὺ εἶχε γίνῃ φέτος στὸ Τατόι. Ἐπρόκειτο ν' ἀπαντηθοῦν οἱ προσκόποι στὴν Κηφισιά τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀπὸ ἑξῆς νὰ πάνε ὅλοι μαζί μετὰ αὐτοκίνητο στὸ Τατόι.

Χθὲς μόνο εἶχε λάβῃ δέκα ἡμερῶν ἄδεια ἀπὸ τὸ γραφεῖο ὅπου εἰργάζετο, ὡς βοηθὸς τοῦ θυρωροῦ· καὶ τὴν περιέμενε σὰν κατὰ πολὺ καλὸ, αὐτὲς τὴν καλοκαιρινὴς μέρες νὰ τὴν περάσῃ ἔξω στὰ βουνὰ ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ δένδρα μετὰ τοὺς συντρόφους του.

*Ἡ Ἐλενίτσα ἦτον στὸ πλάι του, καὶ βαστοῦσε τὰ δύο τάλληρα στὸ χέρι της, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνη ἤθελε νὰ φανῇ ἀξία ἀδελφῆ τοῦ προσκόπου.

> *Ὁχι, Γιαννάκη, δὲ θέλω νὰ τὰ πάρω > εἶπε, > ἐσὺ τὰ οἰκονόμησες καὶ σὺ πρέπει νὰ τὰ χαρῆς.>

> Δὲν τὰ οἰκονόμησα ἀκόμα, > εἶπε ὁ Γιαννάκης, > θὰ τὰ οἰκονομήσω σήμερα ἀπ' τὸ σιδηροδρόμου· θὰ φύγω ἀπὸ τώρα καὶ θὰ πάω πεζὸς ὡς τὴν Κηφισιά.>

> Καὶ θὰ σηκώνῃς αὐτὸ τὸ βαρὺ τὸ σάκκο ὅλο τὸ δρόμο;>

> Μὰ δὲν εἶναι τίποτα γιὰ μένα. Φεύγω λοιπόν, — ἀντίο, Ἐλενίτσα.> καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἄλλες ἐκφράσεις εὐγνωμοσύνης, φεύγοντας τὴν συμβούλευσε τὴν Ἐλενίτσα νὰ πάῃ στὸ Ἀτικὸν ποὺ εἶχε μία πολὺ ὀραία ταινία αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα.

Τὸ σπίτι τους ἦτον ἀπάνω στὴν Λεωφόρον Ἀλεξάνδρου, κοντὰ στοῦ Θῶν, καὶ ἔτσι ἐτράβηξε ἀμέσως πρὸς τὴν Κηφισιά.

Φοροῦσε τὴ στολὴ του τὴν χακί, στοὺς ὄμους του εἶχε τὸ σάκκο, καὶ βαστοῦσε βέβαια τὸ ὀδοιπορικὸ μπαστουνι.

*Ἦτον ἀδύνατο ἀγόρι, δεκατριῶν ἐτῶν, καὶ τὰ γυμνά του τὰ γόνατα φαίνονταν ἄσπρα καὶ λευκὰ σὰν κοριτσιού.

Πολλὰ παιδιά στὸ δρόμο, πολὺ μικρὰ ἀκόμα γιὰ νὰ γείνουν προσκόποι τὸν ἐκύτταζαν καὶ τὸν ἐξήλευαν, καὶ ὁ ἀστυφύλαξ ἀκόμα ποὺ στέκονταν στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, τοῦ χαμογέλασε καὶ τὸν ρώτησε·

> Ποῦ μοῦ πᾶς μετὰ τέτοιο ταχὺ βῆμα, προσκοπε;>

Καὶ ὅταν ὁ Γιαννάκης τοῦ ἔκανε τὸ σχῆμα καὶ τοῦ ἀπήντησε,

> Στὴν Κηφισιά.>

ἔσκασε στὰ γέλια, γιατί βέβαια δὲν τὸν πίστεψε. Καὶ ὁ Γιαννάκης τράβηξε τὸ δρόμο του.

Περίπου μισὴ ὥρα ἀργότερα ὁμοίως, ὅταν εἶχε φθάσει στὸ ψυχιζό, τὸ βῆμα του δὲν ἦταν διόλου ταχὺ, καὶ ἀνέπνευσε γρήγορα· ἡ ζέστη ἦτον φριχτὴ· ὁ δρόμος ἀπλώνει μπροστά του· ὁ σάκκος του βάρυνε τοὺς ὄμους σὰν μολύβι· μὰ ὅταν τὸν κύτταζαν ἀπ' τ' αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν ἐσήκωνε τὸ κεφάλι του καὶ περιπατοῦσε ζωηρότερα γιὰ λίγα λεπτά. Μὰ δὲ βαστοῦσε πολὺ ἡ ζωηρότης του καὶ ἐπιτέλους ἐν μπόρσσε πιά, καὶ ἀθήτησε στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου σ' ἓνα μικρὸ τοιχάκι.

*Ἐξαφνα ἓνα νόστιμο μικρὸ αὐτοκίνητο ἀφοῦ τὸν ἐπέερασε, ἐσταμάτησε ὀλίγο πάρα πέρα, καὶ μὴ φωνῆ ἀπὸ μέσα τοῦ φώναξε.

< Ἐλα δὴ, μικρὲ ! >

Μέσα ἦτον ἓνας κύριος μετὰ ἄσπρα μαλλιά ἀλλὰ μετὰ νέο πρόσωπο καὶ ἐκύτταζε μετὰ περιεργεία τὸ στυμμένο, ἰδρωμένο παιδί μπροστά του.

< Προσκοπος δὲν εἶσαι;>

*Ὁ Γιαννάκης εὐθὺς ἐσηκώθη καὶ χαιρετίσσε.

< Γιὰ τὴν Κηφισιά εἶσαι;>

< Ναί.>

*Ὁ κύριος ἔδειξε μετὰ τὸ κεφάλι, τὴν θέση στὸ πλάι του. < Ἀνέβα ! > εἶπε.

*Ὅταν ὁ Γιαννάκης τὸν ὑπήκουσε χωρὶς τὸν ἐλάχιστο δισταγμὸ, τὸ αὐτοκίνητο ἐκίνησε πάλι.

< Ἐχω δεῖ συχνὰ προσκόπους > εἶπεν ὁ κύριος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐγνώρισα κανένα. Πές μου κατὰ γιὰ τὴ ζωὴ σας· ἐσὺ τί κάνεις;> Πῶς ζῆς;>

*Ὁ Γιαννάκης τοῦ εἶπε διάφορα· τοῦ εἶπε πὼς εἶναι βοηθὸς τοῦ θυρωροῦ στὴν Ἐμπορικὴ Ἐταιρία Ζάρα καὶ Σα· Ὁ νέος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

< Τὴν ξέρεις τὴν Ἐταιρεία, > ρώτησε ὁ Γιαννάκης, < μήπως εἶσαι πελάτης μας;>

< Ὁχι > ἀπήντησεν ὁ νέος λίγο ξηρὰ, < ἀλλὰ τοὺς γνωρίζω.>

*Ὁ Γιαννάκης ἐξηκολούθησε νὰ ἀπαντᾷ εἰς ὅσα τὸν ρωτοῦσε· Κατοικοῦσε, τοῦ εἶπε, μετὰ τὴν μητέρα του ποὺ ἦτον χῆρα, καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἡ μικρὴ πῆγαινε ἀκόμα τοῦσε ἀργετὰ τὸ σπίτι τους, καὶ φαίνονταν ὑπερήφανος γι' αὐτό. Καὶ τώρα, ἦταν ὅλοι χαρούμενοι γιατί εἶχε νὰ τὴν περάσῃ ἔξω στὸ ὑπαιθρον στὴν κατασκήνωση τῶν προσκόπων στὸ Τατόι, ὅπου θὰ μαγεῖσθαι μόνον τους καὶ θὰ κοιμοῦνταν σὲ σκηνῆ.>

< Ἄν σὰς ἀφήσουν τὰ κουνούπια ! > εἶπεν ὁ νέος < Καὶ σ' ἄρέσει αὐτὴ ἡ ζωὴ; Θὰ διασκεδάσης;> < Ἄμὲ βέβαια ! >

« Ὁ κύριος τὸν ζύτταξε παλά. »

« Δὲ μοῦ μοιάζεις πολὺ καμωμένος γιὰ ζωὴ τοῦ θαλάσσιου. »

Ὁ Γιαννάκης ἔρριξε ἓνα βλέμμα στὰ ἄσπρα του τὰ γόνατα.

« Μὴ μὲ βλέπεις ἔτσι! Εἶμαι δυνατός· καὶ νὰ μὲ δῆς ὅταν ἐπιστρέψω, τί ἡλιοκαυμένος πού θά εἶμαι. »

Ὁ νέος ἐγέλασε.

« Ἐντούτοις ὅταν σὲ περιμάζεψα, ζόντευσ νὰ πῆσες ἀπ' τὴν ζούραση. Γιατί δὲν πῆγες μὲ τὸ σιδηροδρόμο ὡς τὴν Κηφισιά; Δὲν ἔβγαιναν τὰ λεπτὰ σου; »

« Ἐβγαιναν· μὰ τὰ δώδεκα στὴν Ἐλενίτσα γιὰ νὰ πάη στὸν κινηματογράφο· λοιπὸν ξεκίνησα πεζός. »

Ἐξαφνα ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ κυρίου.

« Στάσου! » εἶπε « Στάσου! Ξέχασα! Πρέπει νὰ βγῶ! Πρέπει νὰ πάω πεζός! »

Ὁ κύριος σταμάτησε τὸ αυτοκίνητο καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία.

« Μὰ γιατί; Τὸ ἔβαλες στοίχημα; »

Ὁ Γιαννάκης ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε γι' ἔπειτα στάθηκε ἐκεῖ καὶ προσπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπόφασή του στὸν κύριο.

Πρῶτα τοῦ εἶπε γιὰ τὸν νόμον τῶν προσκόπων καὶ γιὰ τὴν μία καλὴ πράξη τὴν ἡμέρα ἢ ὁποία πρέπει νὰ γίνῃ μὲ κάποια προσωπικὴ θυσία, καὶ ὅπως ἐπέμεινε, ἢ ἀλλαγὴ ἀπὸ τὴν πεσοπορείαν σ' αὐτὸ τὸ ὥραϊο καὶ γρήγορο αυτοκίνητο, βεβαίως δὲν μπορούσε νὰ λογαριασθῇ ὡς θυσία, καὶ μόνο κατὰ καλὴ τύχη δὲν ἐπλήρωσε τὰ χρήματα στὸν σιδηροδρόμο, ὥστε ἡ Ἐλενίτσα θά τὸν εὐγνωμονοῦσε ἄδικα· λοιπὸν πρέπει νὰ περιπατήσῃ.

Ὁ νέος εἶχε ἀντιρροήσεις.

« Διόλου! Ἐχεις λάθος. Εἰς τί θὰ ὠφελήσῃ τὴν ἀδελφή σου, νὰ πάθῃς ἡλίαση; Ἡ ζέστη μοῦ φαίνεται, σοῦ πείραξε τὸ μυαλό. Ἐμπα μέσα! Καὶ τὰ ξαναλέμε. »

Μὰ ὁ Γιαννάκης ὀπισθοχώρησε.

« Ὅχι σ' εὐχαριστῶ πολὺ, μὰ δὲ θάρθω μαζί σου· πρέπει νὰ περπατήσω, καὶ θά τὸ κάνω. Χαῖρε! »

Καὶ γυρίζοντας τὴ ράχη του στὸν πειρασμὸ ἑξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Ὁ νέος δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ἐκεῖ στὸ πλάι τοῦ δρόμου πού εἶχε σταματήσει τὴ μηχανή του, κάθησε ἀκίνητος μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ ἀκοιούθησε μὲ ἀφηρημένα μάτια τὸν Γιαννάκη πού ἀπομακρύνονταν. Ἀλλὰ δὲν συλλογίζονταν αὐτὸ τὸ ἀδύνατο παιδί πού τραβοῦσε τὸ δρόμο του μὲ τὸ ἡλιοπύρι, — αὐτὸ πού τὸν ἐνδιέφερε ἦτον ἡ ἀρχὴ τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε διδάξει αὐτὸς ὁ μικρὸς πρόσκοπος ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο εἶχε ἀποφασίσει τὴν καλὴν πράξιν του, ἀλλὰ καὶ ἐπέμεινε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ τιμῶς, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε ἀρνηθῆ μίαν καλὴν πράξιν πού ἦτον ἔτοιμη μπροστά του! Στὸν ἄνθρωπο, στὸν φίλο, πού εἶχε πέσει στὰ πόδια του πού τοῦ ἔλεγε. « Σῶσε γιατί χάθηκα! » ἐγύρισε τὴ ράχη καὶ τώρα ἔφευγε νὰ μὴν τὸν συλλογίζεται. καὶ ἔλεγε μέσα του « Μήπως δὲν εἶμαι ἐλεύθερος νὰ κάνω ὅ,τι θέλω; Τὶ χρεωσῶ ἐγώ, νὰ κάτω τέτοια θυσία γιὰ τὸν γέρο Ζάρκα; » Καὶ τώρα ἡ ἀπλότης καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ τοῦ μικροῦ προσκόπου τοῦ ἔδειξαν πὼς ναὶ μὲν εἴμεθα ἐλεύθεροι, ἀλλὰ πὼς πρέπει νὰ περιορίζομε τὴν ἐλευ-

θερία μας, ὥστε νὰ μπορούν καὶ ἄλλοι κοντὰ μας νὰ ζοῦν ἐπίσης ἐλεύθεροι.

Γιὰ λίγη ὥρα οἱ διάφοροι πού περνοῦσαν ἐκύτταζαν, μὲ περιέργεια αὐτὸν τὸν νέον μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά πού κάθονταν ἐκεῖ ἀκίνητος στὸ αυτοκίνητό του· ἀλλὰ ἔξαφνα τὸ ἔβαλε εἰς κίνηση, τὸ γύρισε καὶ ἔφυγε μὲ μεγάλῃ ἀχύτητα πρὸς τὰς Ἀθήνας.

Στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Ἐταιρείας, Ζάρκας καὶ Σια, ὁ γέρο Ζάρκας κάθονταν μὲ τοὺς ἄγκονας ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ κεφάλι ἀκουμπιμένο στὰ χέρια.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατάχλωμο καὶ τὰ μάτια του σὰν τρελλοῦ ἀνθρώπου.

Μπροστά του ἦταν δυὸ γράμματα πού μόλις εἶχε γράψει, — ἓνα στὸν δικηγόρο τῆς Ἐταιρείας, καὶ ἓνα στὴ γυναίκα του. Κι' ἀπὸ κάτω ἀπὸ διάφορα χαρτιά, ἦτον κρυμμένο ἓνα πιστόλι.

Πάει ἡ Ἐταιρεία! Πάει τὸ μέλλον καὶ τὸ δικό του καὶ τοῦ συντρόφου του! Καὶ ποῖος ἔφταιγε; Αὐτὸς! Αὐτὸς μὲ τὴν ἀπερισκεψία καὶ τὰ λάθη του! Καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς . . . ὁ πλούσιος φίλος πού τόσο εὐκολα μοροσῦσε νὰ τοὺς σώσῃ . . . τοὺς εἶχε γυρίσει τὴ ράχη! Γιατὶ νὰ ζήσῃ πιά! Γιὰ νὰ ντροπιασθῇ καὶ νὰ δῇ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του στὴν πτώχεια;

Ἐξαφνα τὸ τηλέφωνο στὸ πλάι του κουνούνησε, καὶ ἀπὸ συνήθεια ἔπιασε τὸ ἀκουστικόν καὶ ἐβίβασε ἐκεῖ.

Ἡ φωνὴ πού μιλοῦσε ἦτον γνωστὴ, καὶ οἱ λέξεις ἤρχοντο γρήγορα, ἢ μὴ ἀπάνω στὴν ἄλλη.

« Αὐτὸ τὸ γράμμα πού σοῦ ἔγραψα χθὲς τὸ βράδυ -- Μὴν τὸ λάβῃς ὑπ' ὄψιν· Σχίσε το! Σκέφθηκα καλύτερα αὐτὰ πού μοῦ εἶπες -- Δὲν εἶχα ἐννοήσει ἐντελῶς τὴν θέσιν σας. Ἀπεφάσισα νὰ σὰς ὑποστηρίξω -- καὶ νὰ δῆς πὼς θὰ ἐπιτύχῃτε πάλι! Τηλεφωνῶ ἀπὸ τὸ παράρτημα τῆς Πλατείας Συντάγματος -- Θὰ πάω ἴσια ἀπ' ἐδῶ στὴν Ἐθνικὴ -- ὥστε σὲ μὴ ὥρα μπορείτε νὰ τραβήξετε τὸ ποσὸν ποῦ μοῦ ζήτησες, καὶ ἐγὼ θὰ -- -- -- »

Ἀλλὰ τὸ ἀκουστικὸν ἐγλύστρισε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ γέρου, καὶ τὸ κεφάλι του ἔπεσε μπροστά καὶ μόνο τὸ κτύπημα στὸ γραφεῖο ἀπάνω τὸν ἐπανέφερε στὴν πραγματικότητα· τὸν ἐξύπνησε στὴν ἀπίστευτὴ ἀλήθεια ὅτι ζοῦσε ἀκόμα, ὅτι στὰ ἐξῆντα χρόνι εἶχε ξαναγεννηθῆ καὶ ὅτι μπροστά του πάλι ἔβλεπε τὴν ἐπιτυχία πού τοῦ προεῖπε ὁ νέος φίλος του μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά!

Τὸ ἀπόγευμα ἀργὰ πρὶν φύγουν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι, ὁ Κύριος Ζάρκας ἐφώναξε στὸ γραφεῖον του ἓνα ἐκ τῶν παλαιότερων, τὸν Λουκά Κωνσταντινίδη.

Ὁ νέος τὸν ἐκύτταξε μὲ ἀπορία, Τὶ εἶχε γίνῃ ὁ κυρτὸς γέρος μὲ τ' ἀνήσυχτα, γουρλομένα μάτια, καὶ τὰ χεῖλη πού ἔτρεμαν, τὸν ὁποῖον γιὰ τόσον καιρὸ τώρα ἔβλεπε καὶ λυποῦνταν; , Στὴ θέσιν του αὐτὸς πού στέκονταν ἐκεῖ μὲ τὸ ἀποφασιστικὸ ὕφος καὶ τὴν ζωηρὰ ἔκφραση, ἦτον ἄλλος ἄνθρωπος!

« Κωνσταντινίδη. » εἶπεν ὁ Κύριος Ζάρκας, « πρὸ δυὸ μηνῶν ὅταν μοῦ ἐζήτησες αὔξῃσιν μισθοῦ, σοῦ εἶπα καὶ τότε ὅτι δὲν σοῦ τὴν ἀρνοῦμε διότι δὲν εἶναι δικαιοσύνη -- κάθῃ ἄλλο! -- ἀλλὰ διότι ἡ θέσις μας τότε δὲν τὴν ἐπέτρπε. Κι' ἀκόμα περισσότερο λυπήθηκα, Κωνσταντινίδη, «κι' ἔβαλα τὸ χέρι του στὸν ὤμο τοῦ νέου,

διότι από την γυναίκα μου που γνωρίζει την μητέρα σου, ήξευρα ότι ή άρνησις μας σ' εμπόδιζε να στεφανωθείς ένα πολύ γλυκό κορίτσι.»

«Ο Κωνσταντινίδης κοκκίνησε λίγο.

«Όχι, γλυκό, τό γλυκύτερο που υπάρχει!»

«Ο Κύριος Ζάρκας χαμογέλασε.

«Και όσο γλυκύτερο, τόσο σκληρότερο θά ήταν για σένα αν είχε πτωχεύσει ή 'Εταιρεία μας και είχες χάσει τή θέση σου.»

«Αυπούμαι πολύ,» είπεν ο νέος με συμπάθεια και ενδιαφέρον στη φωνή του» δέν ήξευρα πώς είναι έτσι τά πράγματα.»

«Ο Κύριος Ζάρκας αναστέναξε με ανακούφιση.

«**Ήταν**» είπε «**ήταν** αλλά τώρα διορθώθηκαν όλα, Ένας φίλος μου, μάς έσωσε --- έσωσε τους πιστωτάς μας--- τίς οίκογένειές μας--- τό όνομα μας! Θα ξαναρχίσωμιν και θα πληρώσωμε όλα τά χρέη μας. Και άπεφασίσαμε με τους συντρόφους μου, ότι τό πρώτον χρέος που θά πληρωθώθι θά είναι αυτό που σου όφείλομιν έσένα διά τήν τόσον εύσυνείδητον και πολυτίμη συνεργασία σου.»

«Ο Λουκάς Κωνσταντινίδης πήδησε κι' άρπαξε τό καπέλλο του, αλλά έπειτα μισοστάθηκε.

«Ευχαριστώ, ευχαριστώ χίλιες φορές Κύριε Ζάρκα --- Με συγχωρείτε --- αλλά πρέπει να φύγω ... Πρέπει να πάω τήν είδηση στην--- στην---» Δέν έπρόφθασε πριν φύγη να πη είς ποίαν ήθελε να πάη τήν είδηση, αλλά ο Κύριος Ζάρκας πρέπει να έμάντευσε, γιατί όταν έκλεισε ή πόρτα μ' ένα δυνατό κτύπημα τόν έπιασαν τά γέλοια, και είχε πολλούς μήνας να γελάσει.

Οι δύο κάθονται μαζί. Οι δύο άρραβωνιασμένοι Λουκάς ο Κωνσταντινίδης και τό «γλυκύτερο κορίτσι που υπήρχε» ή 'Αλεξάνδρα, ή μονοκόρη του 'Ιωάννου Φανέλλου του Σμυρναίου του γνωστού για τόν πλούτο του» και τής έλεγε και τής ξαναέλεγε για πόσον καιρό τήν άγαπούσε, αλλά ότι ποτέ δέν θά καταδέχονταν να τήν ζητήση έν όσο δέν είχε τά μέσα να τήν συντηρήση.

«Αργότερα εκείνη του έλεγε πως ο πατέρας της που τήν έλάτρευε, τής είχε πει να διαλέξη τό δώρον του γάμου της -- διαμάντια, μαργαριτάρια --- ο,τι ήθελε ή ένα σπίτι σε ό,τι μέρος της άρεζε. «Για να θυμάται τό κοριτσάκι μου τό γέρο πατέρα της, όταν δέν κάθεται πιά μαζί του.»

«Αλήθεια,» είπεν ο Λουκάς, «ό,τι θέλεις μπορεί να ζητήσεις;»

«Ό,τι θέλω! 'Αδιάφορο τι θά στοιχίση.»

«Τότε, άκουσε με, γλύκα μου» κάμε μιá μεγάλη θυσία! Παραγάλσε τόν καλό σου τόν πατέρα να κάνη τά έξοδα να κτισθώ ένας μικρούτσικος συνοικισμός γι' αυτούς τοús όλίγους δυστυχημένους πρόσφυγας που έφθασαν τελευταίως και που είναι όλοι σε τέτοια φρικτά χάλια. Τους είδα προχθές και μίτωσε ή καρδιά μου.»

«Άρκεί ότι μου τό ζήτησες, και θα γίνη,» είπεν ή 'Αλεξάνδρα, κι' έπειτα έπρόσθεσε: «Ξέρω βέβαια ότι άποφέρουν πάρα πολύ οι πτωχοί, αλλά έχεις παρατηρήσει, Λουκά, τί λίγο που μπορούν να έννοήσουν τους δικούς μας πόνους και τά βάσανα; Και μιá πτώχεια δέν συγκρίνεται με αυτά που τραβήξα εγώ, όταν ένόμιζα ότι δέν με άγαπούσες και δέν με ήθελες! Αυτοί όλοι μάς

ζηλεύουν ότι έχομε άρκετο να φάμε, και ρούχα για να ντυθώμε, και νομίζουν ότι αυτό είναι ή τελεία εύτυχία, και ούτε άμαρτωώς μαντεύουν τήν άγωνία της ψυχής και τους πόνους της καρδιάς.»

«Ξέρεις, άγάπη μου,» είπεν ο Λουκάς, «δέν έχουν και τόσο άδικο. Για δοξίμασε αληθινή πείνα και κρύο, για μιá φορά μόνο! Για δοξίμασε να διερωτάσαι αν θα έχης στέγη από πάνω σου τόν άλλο μήνα, ή αν θα βρής ένα κομμάτι φανέλλα να τυλίξης τό μωρό σου, αντί να διερωτάσαι αν τα μέσα σου φέτος τό καλοκαίρι θα φθάσουν για ένα ταξειδάκι στην 'Ελβετία, και γι' ήγορα θα καταλάβης πόσο αυτές οι άπλές άναγκες είναι μεγαλειότερες από τά βάρη της ψυχής, και τους διαφόρους βαθμούς λύπης. Πίστεψέ με! Λίγα πράγματα είναι χειρότερα από τήν αληθινή πτώχεια! Μόνο ή άτιμία και ή έντροπή.»

«Η 'Αλεξάνδρα του πήρε τό πρόσωπο στα δυό χέρια και τόν φίλησε.

«Έχεις δίκαιο -- σαν πάντα. Θα πάω άμέσως να τό ζητήσω του πατέρα -- και ξέρω πως θα γίνη, γιατί δε μου άρνήθηκε ποτέ τίποτα.»

«Η 'Αλεξάνδρα είχε δίκαιο εντός πολύ όλίγου καιρού τά σχέδια για τόν νέον συνοικισμόν είχαν έτοιμασθί και τό έλεγε μιá πέρα με χαρά στον Λουκά καθός έπέστρωσαν μαζί από τό Ζάππειον.

«Τι περίεργα που γίνονται τά πράγματα στον κόσμο,» του έλεγε σκεπτικά. «Εάν αυτός ο φίλος του, δέν είχε σώσει τόν Κύριο Ζάρκα, ο Κύριος Ζάρκας δέν θα μπορούσε ν' αύξηση τό μισθό σου, και συ δε θα με είχες ζητήσει, κι' αν δέν με είχες ζητήσες, ο πατέρας δε θα μου είχε δώσει δώρο γάμου και ...»

«Και,» εξακολούθησε ο Λουκάς: «τότε όλοι αυτοί οι δυστυχημένοι θα εξακολούθουσιν να ζούν τυραννισμένοι και να έβλεπαν τά παιδιά τους να πεινούν και να κρυώνουν.»

«Η 'Αλεξάνδρα του έπιασε τό χέρι.

«Και ποτέ δέν θα ξέρουν,» είπε «ότι τήν εύτυχία τους, τήν χρεωστούν σ' έσένα!»

«Αργά τήν πρώτη νύχτα στην κατασκήνωση των προσόποιον στο Τατόι, ο Γιαννάκης με τόν φίλο του τόν Κωστή Μαράνο, ήταν ξαπλωμένοι στα στενά ζεββατάκια τους μέσα σε μιá σκηνή.

«Η ζέστη, τό φως του φεγγαριού, και τά ζουνούπια δέν τους άφηναν να κοιμηθούν.

«Αυτό που έκαμες εσύ, σήμερα, γι' αυτό τό σκύλο, Κωστή,» είπεν ο Γιαννάκης, «ήτον λαμπρή πράξη! αν δέν ήσουν εκεί κι' αν δέν είχες βουτήξη να τόν πιάσης, θα πνίγονταν σίγουρα ο κακομοίρης.»

«Όχι, δε νομίζω,» είπεν ο Κωστής «δέν ήτον άρκετά βαθύ τό νερό.»

«'Επιτέλους ο άρχηγός μας είπε, πως ήτον ή καλύτερη πράξη της ήμέρας» επέμβινε ο Γιαννάκης, «κι' αυτός ξέρει.»

«Ο Κωστής κοκκίνησε λίγο.

«Στοιχηματίζω,» είπε με μετριοφροσύνη. «πως ή δική σου» καλή πράξη «θα ήτον καλύτερη,»

«Ο Γιαννάκης χαμοουίθησε, κι' έπειτα γέλασε.

«Α μά! 'Εγώ δίν έκανα τίποτα. Οικονόμησα μόνο τά χρήματα του σιδηροδρόμου ως τήν Κηφισιά, και τάδωσα τής 'Ελληνίτσας να πάη στον κινηματογράφο....»

Γιοιλία Δ. Δραγούμη

Δεκέμβριος 1927

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ.

Πρώτη φορά σήμερα φαίνομαι εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ προσκοπικοῦ Κήρυκος γιὰ νὰ περιγράψω τοὺς προσκοπικοὺς ἀγῶνας ποὺ ἐγίναν εἰς τὸ βουνὸ τοῦ προφήτη Ἡλία.

Δὲν ἤθελα δὲ καὶ πολλὰ πράγματα μίᾳ διαταγῇ τοῦ φόρου μας καὶ λίγη ὄρεξι γιὰ δρόμο. Θυμᾶμαι ἓνα Σάββατο παρουσιάσθηκα στοὺς προσκόπους νὰ τοὺς πῶ καὶ καινούργιο. Τὶ ἤσυχτοι ποὺ ἦσαν ὅλοι τοὺς καὶ με πόση ἀνυπομονησιὰ ἀκόμα καὶ περιμέναν νὰ τοὺς μεταδώσω αὐτὸ τὸ καινούργιο πράγμα. Ἄνοιξαν τὰ μάτια τοὺς καὶ τέντωσαν τὰ αὐτιά τοὺς. Ἄγῶνες ὀρειβασίας παιδιὰ εἰς τὸ προφήτη Ἡλία, ἓνα «ὦ!!! τί καλὰ» ἦταν ἢ λέξι ποὺ βγῆζε ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο, πρὶν ἀκόμα ἀπὸ 15 ἡμέρας ἤρχισαν νὰ ξετροπῶνον μονοπάτια ποὺ θὰ τοὺς ἔβγαζαν κατ' εὐθεσίαν εἰς τὸ προφήτη Ἡλία (ἓνα βουνὸ ὑψηλὸ καμιὰ τριακοσαριά μέτρα) μπορῶ νὰ πῶ πῶς, χάραξαν δρόμους καινούργιους. Τὸ μόνο ποὺ λυπήθησαν ἦταν ποὺ δὲ μπόρεσαν νὰ κουβαλήσουν καὶ τὸν ὀδοστρωτήρα νὰ τοὺς στρώσῃ τὸ δρόμο ἀπλῶς ἐκεῖ πάνω. Στὸν ἀνεβασμὸ ἐπιδίδογτο στή προσπάθειά τοὺς, ἐνῶ στὸ κατεβασμὸ δὲν ἄφιναν κούμαρο γιὰ κούμαρο στή κουμαριές, (ἓνα ἄγριο δένδρο καμιὰ ποὺ γάνει καὶ νάστικτους καρπούς, εἶται τὸ λέμε ἐμεῖς ἐδῶ). Σὰς βραδιῶ πῶς πρώτη φορά εἰς τὴν ζωὴ τοὺς οἱ κουμαριές εἶδαν τέτοια ἐπιδρομή, δὲν ἄφισαν κανένα οὔτε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον ἀλλ' οὔτε καὶ γιὰ μᾶς ἄς εἶναι ὅμως καλὰ τὰ ἔκαναν.

Ὡς ἡμέρα τῶν ἀγῶνων αὐτῶν εἶχεν ὀρισθῆ ὑπὸ τοῦ ἐφόρου μας ἡ 27 Ὀκτωβρίου. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὅλοι οἱ πρόσκοποι ἦσαν τὸ πόδι. Εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ποὺ ἦσαν ὀμαδικοὶ καὶ ἀτομικοὶ ἔλαβον μέρος πάνω ἀπὸ 80 πρόσκοποι., ὅλοι γεμάτοι δροσιὰ καὶ ἐλπίδα ποὺ ὁ καθένας τοὺς ἐπίστευε πῶς θὰ ἀνέβαινε πρώτος τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν εἶχαμε καὶ πολὺ ἥλιο διαντὸ καὶ τὸ κρύο μας διαπερνοῦσε ἀρκετὰ αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἔκανε νὰ ἀναβάλουμε καὶ τοὺς ἀγῶνας. Ἐγὼ με δυὸ τρεῖς ἄλλους πρόσκόπους ἀποτελοῦσα μιὰ ἐπιτροπὴ σὲνα χωριουδάκι τὸ χάλι ὅπως τὸν λέμε καὶ ποὺ ἀπέχει κανένα τέταρτο ἀπ' τὴ Μυτιλήνη καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ περάσουν ὅλοι οἱ πρόσκοποι. Φθάνει ἡ πρώτη παρτίδα, ἀνυπομονοῦσα νὰ δῶ πρόσκόπους πρωτομαδύτας, καὶ δὲν ἄργησα νὰ τοὺς δῶ. Ἔσα παιδιά, κουράγιο, μὴ μιλάτε στὸ δρόμο ἀνεβαίνετε με κλειστὸ στόμα, φορέσατε τὸ παλτὸ σας ὅταν φθάσατε πάνω δὲν ἔλαυσα νὰ λέγω ὄλους τοὺς καλοὺς μας πρόσκόπους. Πάνω στή κορυφὴ περιμένε ὁ συνάδελφός μας Γεώργιος Καρακώστας ὁ ὁποῖος με δυὸ τρεῖς ἀκόμα σημείωνε τὴν ἀφίξι τοῦ καθενὸς πρόσκόπου. Πέρασαν οἱ δευτέρου, οἱ τρίτου καὶ ἀρχινοῦμε καὶ μετς με τὸν Ἐφορο μαζί τὴν ἀνάβασιν ἐννοεῖται ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ ἦταν ἀχώριστος σύντροφός μας. Προχωροῦσαμε, προχωροῦσαμε ρίχνοντας καὶ καμιὰ ματιὰ στή κουμαριές μὰ τοῦ κᾶνον. Ἐπὶ τέλους φθάσαμε στή κορυφὴ, ὅλοι μᾶς ὑπεδέχθησαν με φωνές καὶ με τραγούδια. Ἐνας πιτσιρῆκος τῆς ὀμάδος μου τρέχοντας φωνάζει. Κύρ ἀρχηγέ πρώτος ἦρθα ἀπὸ τὸ δικό

μου τὸ τμήμα. Ἐνα μπράβο μόνο κατόρθωσα καὶ ἔβγαλα ἀπὸ τὸ στόμα γιὰτὶ ἀπ' τὸ δρόμο εἶχα λαχανιάσει. Μπράβο παιδί μου τοῦ εἶπα. Τὶ ὀμορφὴ θέα!! τὶ ὀμορφὴ ποὺ φαίνεται ἡ Μυτιλήνη τὶ ὀμορφὴ ποὺ φαίνεται ἀκόμα ἡ γειτονισσὰ μας ἡ Χίος.

Ἦταν ὅμως ὄρα πὰ νὰ κατεβῶμε παρὰ κάτω γιὰτὶ τὸ κρύο ἦταν πῶς τσουχτερὸ κεῖ πάνω. Κατεβήκαμε σ μέρους ποὺ εἶχε καὶ νερὸ. Περιμέναμε ὅλοι μας ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ ἐφόρου μας νὰ μᾶς πῆ τὰ ἀποτελέσματα. Καὶ δὲν ἄργησε καὶ πολὺ: ὅλοι σιωπάσαν. Παιδιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγῶνων εἶναι τὰ ἑξῆς. Πρῶτη ὀμάς στὸν ὀμαδικὸ ἀγῶνα ἔρχεται ἡ τετάρτη, εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτὸ φωνές ἀπὸ τοὺς ταταρομαδίτας πρόσκόπους, καὶ πάλιν σιωπὴ. Δευτέρα, ἡ δευτέρα ὀμάς τοῦ Ἐθνικοῦ ὀρφανοτροφείου καὶ ἡ πρώτη καὶ τρίτη δὲν ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὸν ὀμαδικὸν ἀγῶνα γιὰτὶ δὲν ἀντιπροσωπεύθησαν ἀπὸ τόσους πρόσκόπους ὅσους ὀριζεν ἡ διαταγὴ. Καὶ ἔρχονται κατόπιν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀτομικῶν ἀγῶνων. Πρῶτος ἀπὸ τοὺς μεγάλους ὁ ἐνωμτῆς 4ης ὀμάδος Χαρ. Σαμαρίδης με ἐπίδοσιν 34 1)2' 2ος πρ. β' ὀμάδος Ἰωάν. Τσιράζογλου με ἐπίδοσιν 37 1)2' Καὶ τρίτος ὁ ὕπεν. τῆς 4ης ὀμάδος Εὐάγγ. Βαλαμάης με 38'. Ἀπὸ τοὺς μικροὺς πρώτος ὁ πρ. τῆς 1ης ὀμάδος. Ἐλευθ. Κιοσζλῆς με 40' 2ος πρ. 2ας ὀμάδος Μαν. Κεμερλῆς με 41' καὶ 3ος ὁ πρ. τῆς 1ης ὀμάδος Γεώργ. Κυριακῆς με 41 1)2'.

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ προσκοπικοὶ ἀγῶνες ὀρειβασίας.

Εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν πρόσκόπων μου τὸν ἔφορό μας κ. Κλεάνθη Παλαιολόγον στή δράσι τοῦ ὁποῖου ὀφείλονται ὄχι μονάχα οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἀλλὰ καὶ τόσα ἄλλα καλὰ γιὰ τὸ προσκοπισμὸ τῆς Μυτιλήνης. Ἐφορος ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ποὺ μποροῦν νὰ ὑπάρξουν. Ἐφορος γεμάτος θέλησι καὶ δράσι. Πρόσκοπος ἀπὸ τὰ μικρὰ του χρόνια ἐμελέτησε τὸ προσκοπισμὸ ὅσο κανένας ἄλλος ἐφαρμόζει τώρα καθεὶν ποὺ ἐδιδάχθη στὰ τόσα χρόνια ποὺ ὑπηρετήσε στὸ προσκοπισμὸ. Ἐν τῷ προσώπῳ του οἱ πρόσκοποι βρῖσκουν ἓνα θερμὸν ὑποστηρικτὴν των.

N, ΜΟΥΤΑΦΗΣ

Ἀρχηγὸς πρώτης ὀμάδος Λέσβου.

Διὰ τὰ ὀφθαλμολογικὰ νοσήματα

Συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν ΚΛΙΝΙΚΗΝ

Σ Π Η Λ Ι Ο Υ Χ Α Ρ Α Μ Η

Υφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἐταιρείας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων.

Θεραπεύονται: Καταράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα, τριχίασις, ἀλοιθωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.

27 Μενανδρου 27—Ἀθῆναι

ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΛΗΜΝΟΥ

... Τὸ ποτάμι τοῦ χρόνου κυλώντας ἀπαλὰ κι' ἀθόριβα, μεσ' ἀπ' τὶς κοιλάδες καὶ τὰ λαγκάδια τῆς ζωῆς, γιὰ τὸ ἀκρογιάλι τοῦ μέλλοντος, σκέπασε μεσ' τὰ θολὰ του νερά, νερὰ ποῦ βαφτίσθηκαν ἀπ' τὴ λήθη, κοντὰ στ' ἄλλα καὶ τέσσερα ὀλάκαιρα χρόνια Προσκοπικῆς ζωῆς γιὰ τὴ Λήμνο... Σβύσαν σιτὴ διάβα του κι' ἔγιναν περασμένα, ὅλες οἱ λεπτομέρειες, ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς παιδικῆς Προσκοπικῆς ζωῆς καὶ συντριμμια τώρα φωτᾶνε ἀκόμα σὰν ὑπέρολαμπρη χρυσόβολη ἀπὸ διαμάντια στὰ ὀποια ἡ θύμηση σοροπᾶει πονετικά τὶς λάμπες τῆς ἀχνῆς ὁμοῖας ἀπ' τὸ λησιμονημένο χρόνο.. Κι' ἔρχονται στιγμῆς π' ὁ νοῦς λησιμονῶντας τὸ "τώρα", ἐσχνιέται στὴν ἀγκαλιά τῶν περασμένων. κι' οἱ σκέψεις ἠδονόπαθα μᾶς φέρνουν σὲ νοστάλγιες φωταυγές, ποῦ ἡ αἴσθησή τους γεννᾶει νέα ὄνειρα, νέες ἐλπίδες...

Καὶ γιὰ τοὺς Προσκόπους μας, ὄνειρο τώρα ἡ εὐγενική πραγματικότητα, γλυκειὰ παλμοδότρα τοὺς φαίνεται ἡ ὁμορφὴ αὐτὴ ποῦ τοὺς βρῆζε ντυμένους μὲ τὴ στολή τους, τὴ στολή ποῦ τόσο ἀγάπησαν κατόπι καὶ τόσο ἐνθουσιάζονται στ' ἀντίκρουμά της. Τὶ ἐνθουσιασμός ἀλήθεια τότε!. Ἀξέχαστη θάναί οἱ ὀρχομοσιές τοῦ Κάστρου καὶ Κονδιᾶ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκδρομὴ ὄλων τῶν Ὀμάδων στὸν Μοῦδρο ποῦ τοὺς βρῆζαν Ἀγγλοὶ περιηγηταὶ καὶ τόσο τοὺς ἐπήνεσαν!.. Κ' ὕστερα; Ἀκολουθώντας τὴν ἴδιο ζωὴ, πρόγραμμα ἀκολουθημένο μὲ πόθο ποῦ ἐνέπνευε ἡ πίστις σ' ἓνα Ἰδανικὸ τόσο ὑψηλὸ παραδόθηκαν μὲ ὄρεξη στὸ ἔργο τους. Τὰ ξέντυτα βουνά, οἱ ὁμορφες κοιλάδες, τὰ ἀμώστροτα ἀκρογυᾶλια μαρτυρᾶνε τὸ διάβα τους, κι' ἡ Θάλασσα τὰ ὄνειροπολήματά τους, ὄνειρα καὶ πόθους, ποῦ ἀνταμωνόταν μὲ τὸν ἀνασασμό της καὶ ποῦ τὰ φλύαρα νερὰ ξέχυναν στὸ περγιάλι, ἐλπίδες ποῦ ὁ δροσερὸς μπάτης μετέφερε μακρὰ περ' ἀπ' τὰ κρόθολα τοῦ ὀρίζοντα..

Πολλοὶ ἐνθουσιᾶσθηκαν τότε κι' ὑποστήριξαν τὸ ἔργο μας, κι' ἰδιαίτερα τὴ δικιά μας ὀμάδα ποῦναὶ πὶὸ ἀνθηρὴ τῆς Λήμνου ἀφοῦ προχθῆς ἀκόμα προμηθεύτηνε ἀπ' τὸν ἀγαπητὸ "Προσκοπ. Κήρυκα", νέες σάλπιγγες, τύμπανα, ζῶνες, μανδήλλια, παγούρια, τρίφυλλα, στολές, Βόλλεῦ-μπῶλ κλπ.

Σ' αὐτὸ θὰ εὐχαριστᾶμε καὶ θὰ εὐγνωμονοῦμε παντοινὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ κ.κ. Νικόλ. Διαματάρην, Κ. Πλάντζον, Ν. Καρβέλην, Ε. Βόδολαν, Γ. Μοσχούδην, Τρικεριώτην κλπ. καὶ ἐν Ἀμερικῇ: Κ. Κωσταντινίδην, Εὐστρ. Ζωγράφον, Ἰ. Καμάμην, Ἡλ. Καζκαλήν, Ἰ. Λάζον κλπ..

Καὶ πόσο ἀλήθεια ἡ ὑποστήριξή τους δὲ μᾶς δίνει θάρρος γιὰ τὸ μέλλον!. Κι' ἀτενίζοντας τώρα τὰ θολὰ βᾶθια τοῦ ζοφεροῦ μέλλοντος καὶ προσπαθώντας νὰ σκίσουμε μὲ τὴ φαντασία τὸ σιβυλλικὸ πέπλο ποῦ τὸν σκεπάζει, εἴμαστε γεμάτη μ' Ἐλπίδα, μὲ πίστις κι' εὐγενικὰ παποίθησις γιὰ τὴν πραγματώσις μιᾶς τόσο εὐγενικῆς Ἰδεολογίας ποῦ πιστοὶ ἀκολουθήσαμε κι' ἀγαπήσαμε. Καὶ ποῖος ξέρει; Μπορεῖ τὰ ὄνειρά μας νὰ γίνουν πραγματικότητες, ἀφοῦ τόσο τὸ θέλουμε κι' ἀφοῦ ὅλα τὰ ὑπόσχονται. Ὡς τόσο στέλνουμε τὸ ἀδελφικὸ φιλί σ' ὄλους τοὺς συναδέλφους μας καὶ τοὺς εὐχόμαστε ὀλόψυχα ὁ καινούριος χρόνος νᾶναι πὶὸ καρπερὸς σὲ πράξεις ἀπ' τοὺς περασμένους!..

Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ

Ἀρχηγὸς Ὀμάδος Θάνους — Λήμνου

ΣΥΡΟΣ

Σῦρος Ἰανουαρίου. Καίτοι τὸ πένθος μας λήγει τὴν 22 τοῦ, λόγῳ ὑποχρέωσης οἱ πρόσκοποι μας ἔλαβον μέρος εἰς τὴν δοξολογίαν τῆς 1ης τοῦ ἔτους καθὼς καὶ εἰς τὴν παράταξιν τῆς 6ης τοῦ τῆς καταδύσεως τοῦ τιμίου ἐν τῇ θαλάσῃ Σταυροῦ.

Ὅμοιως κατόπιν προσκλήσεως τοῦ κ. Νομάρχου ὅστις καίτοι πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν μας εἶνε ἄριστος φίλος μας καὶ ὑποστηρικτῆς μας μετέβημεν εἰς τὸ χωρίον Βάρη ὅπου ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια Ἀναθηματικῆς στήλης τῶν πεσόντων, καὶ κατὰ τὴν τελετὴν ὁμιλήσεν ὁ ἐν)χης τῆς 4ης Ὀμ. Πόγκας Νικόλαος συγγινῆσας τοὺς πάντας καὶ δεχθῆς τὰ συγχαρητήρια τοῦ κ. Νομάρχου καὶ ὄλων τῶν ἀρχῶν.

Κάτωθι δημοσ. ἔγγραφον τοῦ κ. Νομάρχου ληφθὲν ἐπὶ τῇ τελετῇ τῶν ἀποκαλυπτηρίων.

Πρὸς

τὸν κ. ΕΦΟΡΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἡ ὀραία παράστασις τῶν ἀλκίμων Προσκόπων, — οὗς εὐηρεστήθετε νὰ ὀδηγήσητε χθῆς εἰς Βάρην προφρόνως, ἐν εὐγενείᾳ, εἰσακούσαντες ἐπὶ τούτῳ παράκλησιν ἡμῶν, κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς ἐκεῖ ἐνεγερωθείσης ἀναθηματικῆς στήλης τῶν ἐνδόξων ἐκ τῆς Κοινοτήτος ταύτης Προμάχων τῆς Πατρίδος, συνέβαλεν ἐξαιρέτως εἰς τὴν ἐπὶ τὸ λαμπρότερον ἐπιτέλεσιν ἐνὸς καθήκοντος ἱεροῦ καὶ προσφιλοῦς εἰς πᾶσαν ἀγνήν ἑλληνικήν ψυχὴν.

Οἱ Πρόσκοποι μας ἀποδόσαντες εὐλαβεῖς τιμὰς εἰς τοὺς ἥρωικους νεκροὺς ἐν θαυμαστῇ εὐταξίᾳ καὶ ἐντελεῖ καταρτίσει κατεδήλωσαν διὰ τῆς ἀπόβου, φιλοτίμου συμμετοχῆς των εἰς τὴν χθεσινήν τελετὴν πόσον ἐμπνεονται ὑπὸ τοῦ Παραδείγματος τῶν ἀνδρείων ἐκείσων οἰτινες ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των χάριν τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος μας καὶ διὰ τοῦ σμνοῦ καὶ πλήρους πίστεως πρὸς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικὰ καλλιλόγου προσφωνήσεως δι' ἧς ὁ ἐκ τούτων εὐελπις νεανίας Νικόλαος Πόγκας συνῶδευσε τὴν ἐκ μέρους τοῦ Σώματός των κατάθεσιν Στεφάνου εἰς τὸ Μνημεῖον ἐφανέρωσαν τοὺς παλμούς τῆς πατριωτικῆς των καρδίας

Ἐπὶ τούτοις ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὀπως θελήσητε νὰ βεβαιώσητε τοὺς Προσκόπους μας περὶ τῆς στοργῆς ἣν πρὸς αὐτοὺς αἰσθάνεται ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ νὰ ἐκφράσητε εἰς τούτους τὴν ζωηρὰν ἡμῶν εὐαρέσειαν διὰ τὴν δρασίων των, ἣν ἐκτιμῶμεν βαθέως καὶ δι' ἣν καὶ πρὸς Ἑμᾶς προσωπικῶς ἀρμόζουν ἐπαινος καὶ θεδμὰ συγχαρητήρια.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Νομάρχης τῶν Κυκλάδων
(Τ.Σ.) Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

ΕΓΓΡΑΨΑΤΕ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΑΣ

ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΑΣ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΟΜΑΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Η

1η (πρώτη) έμάς 'Ηρακλείου

'Αρχηγέ μου,

'Αδέρφια μου,

Προτού ακόμη αρχίσω την ανάπτυξιν και λεπτομερή εξέτασιν του έργου της 'Ομάδος μας, μιά παράκλησιν έχω να σας κάμω, μιά χάρη μόνο σας ζητώ. Να μη κρίνετε αυστηρά, γιατί είναι η πρώτη φορά που ήμιλώ, πρώτη φορά που ενώπιον άκροατηρίου, αναπτύσσω ένα τέτοιο θέμα. Δεν έχω κανένα βοήθημα στο όποιο θά συντρέξω, από το όποιο θά βοηθηθώ για να αναπτύξω το θαυμάσιο αυτό θέμα, για το όποιο ευχαριστώ τον άρχηγό μου που έμένα από όλους τους άλλους εξέλεξε να το αναπτύξω. Το μόνο μου βοήθημα είναι καρδιά μου, στήριζομαι επάνω στα αισθήματα που μου γέννησεν ὁ προσκοπισμός.

Το έργο είναι μεγάλο, η ανάπτυξις είναι μαζρά. Το ξέρω θά σ'αυς κουράσω. 'Αλλά σεις πρέπει να παρακολουθήσετε, ὅσον το δυνατόν προσεκτικά την ανάπτυξιν, ὄχι γιατί ἐγὼ ήμιλώ, ὄχι γιατί θά σας ἐπιβληθῆ, ἀλλὰ μόνον για το θέμα το όποιο διεξέρχομαι. Πρέπει ἐπίνα λαμβάνω, με εὐλάβειαν να το ἀκούσετε, σάν να ἀναγνώσκητο Εὐαγγέλιον, διότι πραγματικά είναι εὐαγγέλιον ἢ δρασίς της ομάδος μας τὰ έργα της, διὰ τὰ όποια αὐτή ἐγενεν ἀνταξία του ονόματός της πρώτη ἐτίμησις πραγματικά τὸν προσκοπισμόν.

Πολλοί από σας θά ἀκούσετε να μνημονεύονται εὐγενεῖς πράξεις, στές όποιας και σεις συμμετείχατε. Τοῦτο θά είναι μιά ἠθική ἀμοιβή γι' σας, διότι θά σας ἀναγνωρισθῆ ἕνα καλό το όποιο ἐκάματε, και ἔτσι θά σας ἐνισχύσῃ εἰς το έργο σας, θά χρησιμεύσῃ ὡς ἐλατήριο για άλλες ἀλτροῦστικῆς και εὐγενεῖς πράξεις. Θά αἰσθανθῆτε μιά γλυκειά εὐχαρίστησι, ἕνα ἐνθαρρυντικό εὐγε της συνειδησῆς σας σάν τότε που κάνατε τίς πράξεις αὐτές.

Σεις δέ οἱ νεώτεροι θά ἀντλήσετε πολλά παραδείγματα. Μιμούμενοι δέ τους παλαιούς προσκόπους, τὰς πράξεις των, τὰ έργα των, τὰ παραδείγματα των θά διαπρέψετε και θά γίνετε τέλειοι προσκοποι, πρὸς τιμὴν και δόξαν της ομάδος μας. Και τώρα ἄς μποῦμε στο θέμα μας.

II

'Ἦταν 'Οκτώβρης του 1924 ὅταν για πρώτη φορά ἀποβιβαζόμουνα στο Κάστρο της ἠρωϊκῆς Μεγαλονήσου, της ὡραίας της Μασογίου νύμφης, της Κρήτης.

Δέν περάσαν πολλές ὥρες δέν εἶχα ακόμη ξεθαλισθῆ ἀπό το ταξίδι, ὕστερα ἀπό μιά θαλασσοταραχή και αἰφνης μιά παράξενη κωδονοζουσία μου διέκοψε τὸν εἰρμόν των σκέψεων, μ' ἐπανάφερε στα οἰγκαλά μου. Τί άραγε να συνέβαινε; Δεν άργησα να μάθω. 'Ἦτο πυρκαϊά. 'Εκαίετο το ὄργανοτροφεῖον. Βγαίνο ἔξω και τι να δῶ. Πελώρια μαῦρα σύννεφα, ἀπό ἀποπνικτικό] καπνὸ ἐσκέπαζαν τὸν οὐρανόν. Κατὰ διαλείματα, ἀπελπιστικῆς κρυγῆς αἱ ὁποῖες προξενοῦν τὴν ἀνατριχίλαν, τὴν φρί-

κην τὸν οἶκτον. συγχρόνως δὲ συγκλονιστικά κλάμματα ἀντηγοῦν στὸν ἀέρα, ὡς ἕνα παράπονο πρὸς τὴν σκληρὴν και ἀνάληγον εἰμαρμένην. Φθάνω στο μέρος της πυρκαϊᾶς. Τρομακτικό και λυπηρὸ θέαμα. Οἱ ὄφιοειδεις και καυστικῆς φλόγες της ἀχόρταγης φωτιᾶς, ἀναπηδοῦσαν σά πύθηνες συμπαρομοῦντας μέσα στο παγερὸ ἀπὸ το τρομο και δλέθριο ζόλοπο τους, ὅ,τι εὐρισκον, κάθε τι το όποιο ἢ τύχη σά στραβὸ τῶφερε μπροστά τους. 'Ἡ μυρουδιά και ὁ καπνὸς τῶν καιομένων ἀνέβαινε σιγά σιγά πρὸς το δημιουργὸ σά τελευταία ἐξίλαστήριος θυσία. Τὰ δυστυχημένα και ἄτυχα ὄρφανά. ἄλλα μισόγυμνα ἄλλα ξιπόλυτα καταδιωκόμενα και πάλιν ἀπὸ τὴν τύχην, τόσον ἀσπλάχως, τόσον ἀναλήγτως, κλαίουν φωνάζουν ζητοῦν περίθαλψη ζητοῦν βοήθεια. Πόσες θλιβερῆς και ἀποκρουστικῆς ἀναμνήσεις προστίθενται τώρα στο τελευταίο αὐτὸ κατύτρεμα της τύχης. Ποιά τόσο σκληρὰ καρδιά, τόσο ἀκαμπτος, και ἀπὸ γρανίτη ἔστω καιωμένη. δέν θά συγκινηθῆ, δέν θά κλάψῃ μπρὸς στο θέαμα τοῦτο. 'Εν τούτοις μερικοί ἀπὸ τους τριγύρω ἀρκοῦνται μόνο και το να βλέπουνε, και χαζεύουνε μπρὸς στο ὄδυνηρὸ αὐτὸ θέαμα.

Μερικά δὲ γενναία παιδιὰ ντυμένα με ἰδιὸ ρυθμὸ στολή, αὐτὰ ξέρον να συμπονοῦν να συμπάσχουν, ἀλλ' και να βοηθοῦν εἰς ὅλους. 'Ολα ἠνωμένα, ἀδελφωμένα ἕως πάνω ἐφέροντο πρὸς μία και τὴν αὐνὴ κα τεύθνοσι, πρὸς τὴν κατεῦθυνση του ὑπερτάτου πρὸς τὴ ἀνθρώπινα ὄντα καθήκοντος. 'Εβλεπε κανεῖς παντοῦ κινήσεις, κινήσεις ἀποκλειστικῆς μὴ ἀποτυχούσας.

'Αλλα, ἀπὸ τὴ γενναία αὐτὰ παιδιὰ με μίᾳ χαρὰ ἐξαλλῆ ἰνέκφραστη με μίᾳ εὐγενῆ ἀμίση, με ἕνα ἀμίμητο, ἢ ἀράμιλλα, ἀφ' ἑνταστο ἠρωισμό ἀνερριχῶντο στους πυρομένοους τοίχους του πλησίον κτηρίου, ἀψηφόντα τὸν ἀποπνικτικό και ἀτφικτικό καπνὸ, τὰς ἐμπνεούσας ἴλιγγο και φρίκη ὀμητικῆς φλόγες οἱ ὁποῖες τους περιέζωναν. τὸν φρικιαστικώτερον τῶν κινδύνων να καοῦν ζωντανοί. να ψηθοῦν ὡς τυφλοπόντικες. Οὔτε καν τὰ ἐσκέπτοντο. Μιά και μόνη σκέψις μιά και μόνη φροντίς, μιά και μόνη συναίσθησις, εἰς και μόνος πόθος, ἐκυριαρχοῦσε μέσα τους. 'Ἡ σκέψις της καταστροφῆς και δυστυχίας, ἢ συναίσθησις του καθήκοντος του προορισμοῦ των, ὁ πόθος της σωτηρίας τῶν ὄρφανῶν, και καθενὸς ἑαυτοῦ και καθενὸς ὄντος. Πρὸσπαθοῦσαν να ἐντοπίσουν τίς καταστρεπτικῆς φλόγες, να προσβάλλουν τὴ φωτιά, το αἰμοχαρῆς αὐτὸ και ἄγριο θηρίον μέσα στο σπῆτι του μέσα στήν ἐστίαν του.

'Αλλὰ πάλι με τὰ ροῦχα τους ὀλόβρεχτα λαχανιασμένα. με τὸν ἰδρῶτα να τρέχῃ διαρκῶς ἀπὸ το γενναῖο τους πρὸσώπο, τρέχανε ἠμιλλῶντο, ἐκινῶντο κατεγίνονταν με ταχύτητα με τάξι με ὁμόνοια, και το να βεβουλώσουν και διασώσουν τὰ διάφορα ἑαυτάματα, να κουβαλοῦν νερὸ. να ἀομακρύνουν μερικὸς χαζοὺς και περιέργους οἱ ὁποῖοι τους τριγύριζαν, ὄχι γι' να βοηθήσουν, ὄχι γι' να συνδράμουν ἀλλὰ προσπαθοῦσαν με κάθε τρόπο γι' να κλέψουν κάτι τι, γι' να δοῦν, εὐχαριστηθοῦν. και γελῶσουν σαρκαστικά εἰς βάρος της δυστυχίας τῶν ἄλλων, τερπόμενοι ἀπὸ το δλέθριο αὐτὸ θέαμα.

Όλα αυτά τα παιδιά ήτο δύναται τις να εἶπη μιά μη-χανή τῆς ὁ οἷς ἡ κινητήριος δύναμις ήτο τὸ καθήκον, ὁ ἱπποτισμός, ἡ αὐτοθυσία. Ὅσοι εἶδαν τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐνεργοῦντα, κινούμενα, περισώζοντα, ὅσοι εἶδαν τὸν ἀπεριγχαπτον ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν περσθυμίαν των, τὴν αὐτοθυσίαν των, ὅπως προσφέρουν τοὺς ἐστούς των ὀλοκαύτωμα ὑπὲρ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἱεροῦ αὐτῶν καθήκοντος. Ὅσοι εἶδαν φαναλαμβάνω τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ήτο δυνατόν παρὰ νὰ αἰσθῶντο μιά πραγματικὴ γοητεία, ἓνα ἀνέκφραστον καὶ δίκαιον θαυμασμόν πρὸς αὐτὰ, μιά ἀπότομη καὶ συγκλονιστικὴ ἀφύπνιση τῆς ψυχῆς καὶ συνειδήσεώς των, κάτι τὸ ὁποῖον ἀσυνειδήτως τὰς ἐνθουσίαζε τοὺς συνήραψε καὶ τὰς ἀνεβίβαζε σὲ θείους κόσμους τῶν μαγευτικῶν ἰδανικῶν καὶ ὀνείρων τοῦ Ἔθνους μας.

Δὲν ήτο δυνατόν παρὰ νὰ σχηματίσουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἓνας πρωτοφανὴς ἐνθουσιασμός ἢ μᾶλλον πανζουρλισμός μιά μαγευτικὴ καὶ συναρπαστικὴ θεία δύναμις, τὰς εἴλκυε ἀσυναίσθητως μιά γοητευτικὴ μαγνητικὴ δύναμις τοὺς συνεκράτει ὡς ἡ βορὰ τὸν λέοντα ὡς ἡ ὁσμή τοῦ θηάματος τὸν κυνηγετικὸν κύνα. Ὅτι μιά ἀνωτέρη αἴσθησις, ἐξήγειρε τὴν ψυχὴν των, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν των, ἐφώτισε τὸν νουν των, συνεκέντρωσε ὅλας τὰς δυνάμεις των, ὑπεκίνησε στὰ στήθη των θύελλα ἐνθουσιασμοῦ σεισμοῦ φιλοτιμίας καὶ υπερηφανείας, ἐκρηξὴν τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων, ἀμίλλης ἡρωϊσμοῦ αὐτοθυσίας.

Τὰ γενναῖα αὐτὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ὑπεκινουῦντο ὑπὸ τοιούτων ἐλατηρίων, τὰ ὁποῖα κατεῖχοντο ὑπὸ τοιούτων αἰσθημάτων ήσαν «Προσκοποί». Ἐφραττον αὐτοπροαιρέτως καὶ ἐκουσίως τὸ καθήκον των, τίποτε περισσώτερον, καὶ ήσαν καὶ πρέπει νὰ εἶναι υπερήφανοι γι' αὐτό.

Ἡράκλειο Κρήτης

ΓΕΩΡΓ. ΛΙΓΕΡΑΚΙΣ

Ἰανουάριος 10 Η.

Προσκοπικὴ φιλία

Ἀφιερωμένο στὸ Φίλο μου Κ. Βάρθη

Ἀνάμεσα στὴν κακία τοῦ βασιλεῦς γύρω μας, καὶ ἀπλώνη τὸ πλόκατος αἰσθήματα, ὑπάρχει ἓνα αἰσθημα τοῦ λέν φιλία, καὶ φιλία ὄχι ἐπιπόλαιη, ὄχι κολακευτικὴ ἀλλὰ φιλία ἐπιστήθια, φιλία προσκοπικὴ. Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν φίλοι, ἀλλὰ ἡ ἀγνότερη εἶναι ἡ προσκοπικὴ. Ἐνας πρόσκοπος ἀληθινὸς ὅπως πρόσκοπος στὴν καρδιά, ἀκόμα καὶ τῆ ζωὴ του νὰ θυσιάσῃ γιὰ τὸ φίλο του.

Μικρὸν θὰ τὸν βοηθῆ στὰ μαθήματα, καὶ μεγάλον στὴν κραιπάλη τῆς σημερινῆς ζωῆς. Ἐνας πρόσκοπος θὰ καθογήσῃ ἓνα φίλον του στὸν καλὸ δρόμο στηριζόμενος στὰ 12 ἄρθρα τοῦ προσκοπικοῦ Νόμου.

Καθένας πρέπει νὰ ἴδῃ, νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἴδῃ ἓνα πρόσκοπο φίλο γιατί πρέπει νὰ ξέρῃ ὅτι ἓνας πρόσκοπος εἶναι ἰδανικὸς ἱππότης τῶν χρόνων μας.

Θ. ΠΕΦΑΝΗΣ

Πρόσκοπος Β' Ὁμ. Κερκύρας

Μικρὰ ἀγγελίσι

Πρόσκοποι, ἀλληλογραφῶ γράψατε : Μαυρόχηρ Στυλ.
Βα ὁμάς Προσκόπων Κερκύρας.

ΚΕΡΚΥΡΑ

Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων. 7 Ἰανουαρίου 1928 ἐδόθη εἰς τὸ Φοαγὲ τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου ἡ ἐτήσια ἐορτὴ τοῦ Δένδρου τῆς Βας ὁμάδος Κερκύρας συνδιοργανωμένη ὑπὸ λαχειοφύρου Ἀγορᾶς.

Ἡ ἑορτὴ ἤρχισε κατὰ τὰς 10 π.μ. καὶ ἐληξε τὴν ἑσπερινῶν. Ἡ ἑορτὴ ἐτέφθη ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας χάρις στὴν ἀεικίνητον ἀρχηγὸν τῆς ὁμάδος κ. Μπᾶνον, καὶ στὸν ὑταρχηγὸν του Βραχλιώτην.

Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀθηναγόρας Πρόεδρος τοῦ Τοπικοῦ Προσκοπικοῦ Συνδέσμου Κερκύρας, καὶ ὑποστηρικτὴς πρῶτος κοινωφελοῦς ἔργου.

Κατὰ διαστήματα ἐπαίανιζε Μουσικὴ ὁρχήστρα ἀποτελουμένη ἐκ τῶν καλητέρων μουσικῶν τῆς πόλεώς μας.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν διεκρίθησαν οἱ ὁδοὶ : Βουδλεῦ, Παπανικόλα, Μπάλλη, Στεφανοπούλου, Κυριάκη, Καποδίστρια Ἀγγελουπούλου Δις Μελίνη κ. α. καθὼς καὶ οἱ Κοι Κοι Βουδλεῦ Ε. Μάρθη Γ. Κοκονός Π. Κόλλας, Διονησαῖος Βραχλιώτης Ζ. Στεφανόπουλος, Γιαννούσης κ. ἄ. Ἐπίσης διεκρίθησαν οἱ πρόσκοποι τῆς ὁμάδος Καποδίστριας Α. Β. Βλιανίτης Κ. Ἀνεμογιάννης. Παπαδόπουλος Χ. Μαυρόχης Ζ. Μαυρόχης Δ. Δελλαπύρας Χ. Βασιλᾶς Μ. Κλαδάς Ζ. Τρυφός Δ. Μπαμίχης Ε. Μπαμίχης Κ. Μπαμίχης Λ. Μπουτάσης Ι. Γιατσιώλης Α. Γιακόπουλος Α. Βάρθης Κ. Β' ὁρθης Σ. Λεβάντης Γ. Σκούρης Β. Καρδάνας Α. Δημησιάνος Χ. Δημησιάνος Σ. Δαλός Σ. Ὀρτωτᾶτος Α. Μπαμίχης Δ. Μπαμίχης Φ. Πανᾶς Γρ. Πανᾶς Ι. Πανᾶς Γ. κ. ἄ.

ΘΕΟΔ. Γ. ΠΕΦΑΝΗΣ

«ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ ΚΑΙ ΒΑΘΜΟΦΟΡΟΥΣ ΤΗΣ Β' ΟΜΑΔΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ»

Τέσσαρα χρόνια πέρασαν ἀφ' ὅτου ἰδρύθηκε ἡ ὁμάδα μας. Τέσσαρα χρόνια στὴ διάρκεια τῶν ὁποίων νοιώσαμε ὅλοι μας μὲ τὴ καθημερινὴ μας συναναστροφή στὴ Αέσχη, καὶ μὲ τὴν ἀτέλειωτη οἰκίότητα μὲ τὴν ὁποῖα ἔχουμε συνδεθῆ, τὴν ἀγάπην τὴν προσκοπικὴν τοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο, τὴν ἀγάπην τοῦ ἐπιβάλλει ὁ νόμος, τὴν ἀγάπην τὴν ἀδελφικὴν.

Τὸ δένδρον ῥίζωσε καλὰ καὶ σὲ γόνιμο ἔδαφος, καὶ δὲν διέψευσε τίς ἐλπίδες τίς αἰσιοδοξίας τοῦ γεωργοῦ. Γιατὶ πάρα πολὺ ἐκόπιασε γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ῥίζωμα καὶ τὴ γόνιμο καρποφορία τοῦ δένδρου του.

Ἡ πραγματικὴ ἀφοσίωσις τοῦ ἔδειξε γιὰ τὴν ὁμάδα μας ὁ Ἀρχηγός μας κ. Μπᾶνος καὶ οἱ κόποι τοῦ κατέβαλε γιὰ τὴν πρόδόν της, ἦταν καθήκον μας νὰ κερδίσωμεν ἀντιμισθίαν.

Καὶ νὰ ! Βλέπουμε νὰ ἐπιτελεῖται ἡ ἐκπλήρωσις αὐτοῦ μας τοῦ καθήκοντος. Ἡ ὁμάς μας βαδίζει μὲ βῆμα σταθερὸν στὸ προορισμὸ της καὶ στὸ ὕψος της. Κλείσαμε καλὰ στὴ καρδιά μας τὸ προσκοπικὸν μας νόμον καὶ δὲν μπορούμε πορὰ νὰ προσδυσούμε.

Εὐχομαι ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς πρόσκοπους μας ἔχει παρακλείνη κάπως ἀπὸ τὸ δρόμον τοῦ μὲ υπερηφάνεια καὶ θάρρος ἀκολουθοῦνε ὅλοι οἱ ἄλλοι, πάλι νὰ ξαναμπῆ στὸ κύκλον τοὺς γιὰ νὰ φθάσωμε ἔτσι ὅλοι μαζί μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ γογγύρα στὸ τέρμα.

Ἀθῆναι Ἰανουάριος 1928

Θ. ΒΡΑΧΛΙΩΤΗΣ
Ἰαρχηγός

**ΠΩΣ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΥΓΟΣ Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ
ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΤΟ ΚΑΛΟΝ**

Εἰς ἓνα χωριό τῆς Ἀμερικῆς ὑπέφερον οἱ ἀνθρώποι πολὺ, ἀπὸ τοὺς ἐλώδεις περικοὺς ἐξ' αἰτίας τῶν πολλῶν κωνώπων οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο εἰς τὰ λυμνάζοντα ὕδατα περὶ τοῦ χωρίου. Εἰς τὸ χωριὸν ἐκεῖνο ὑπῆρχε μίᾳ προσκοπικῆ Ὀμάς ἡ ὁποία δραστηρίως ἐργάζετο διὰ τὴν ἐξαφανίσιν τῶν κωνώπων καὶ τὴν ἀπολευθέρωσιν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου ἀπὸ τοὺς ἐλώδεις περικοὺς. Εἶχον λάβει ὅλα τὰ πταιτούμενα μέτρα, μὲ ὅλα ταῦτα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξαφανίσουν ἐντελῶς τοὺς κώνωπας. Εἰς μίαν συγγέντρωσιν τῆς Ὀμάδος εἰς ἐκ τῶν προσκόπων ἐπρότεινε μίαν ιδέαν καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἐξῆς: «*κ. ἀρχηγέ, λέγει πρὸς τὸν προεδρεύοντα ἀρχηγὸν τῆς συγγεντρώσεως σήμερον παρετήρησα ἓνα εἶδος πουλιῶν, τὰ ὁποία ἄλλοτε μὲν ἐπέτρω ἄλλοτε δὲ ἐκρύβοντο μέσα εἰς τὰ πυκνά φύλλα τῶν δένδρων· παρακολουθήσας μετὰ περιεργείας διὰ νὰ ἀνακαλύψω τὸ παιγνίδι των διὰ τῆς ὑπομονῆς μου μετ' ἐκπλήξεως εἶδόν τὰ πουλάκια αὐτά, πετώμενα μὲν νὰ ἐφαρμάζουσιν καὶ καταβροχθίζουσιν, κρυπτόμενα δὲ νὰ συλλαμβάνουσιν μετὰ μεγάλης ἐπιτηδειότητος τοὺς κώνωπας. Τὴν πρότασιν ταύτην κ. ἀρχηγέ φέρω ἐνώπιον ὑμῶν καὶ νῆς ὀμάδος, ἵνα ἀνακαλύψωμεν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ δυνηθῶμεν νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ γένος τῶν πτηνῶν αὐτῶν τὰ ὁποία θὰ εἶνε οἱ καλύτεροι ἐχθροὶ τῶν κωνώπων καὶ οἱ καλύτεροὶ φίλοι τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ μας.*» Ὁ ἀρχηγὸς λαβὼν ὑπὸ σοβαρὰν ἔσποιν τὴν πρότασιν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ προσκόπου καὶ ἐκέφθη ταυτοχρόνως ὅτι ὁ μόνος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύναντο νὰ βοηθήσουν τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν πτηνῶν αὐτῶν ἦτο νὰ κτίσουσιν μικρὰ σπιτάκια καὶ νὰ θέσουσιν ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν διαφόρων δένδρων καὶ νὰ ἐμποδίσουσιν αὐστηρῶς τὴν φόνευσιν τῶν τόσων ὀφελίμων πτηνῶν. Οὕτω καὶ ἔγεινε. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὅλοι οἱ προσκόποι ἐγειναν ἀρχιτέκτονες ὁ καθεὶς εἶχε κτίσει ἀπὸ δόξα μικρὰ σπιτάκια καὶ παρουσίασαν εἰς τὸν ἀρχηγόν. Μόλις ἠτημάσθησαν τὰ μικρὰ σπιτάκια ἅτινα ἠτὰ ἐχρησήμεναν ὡς φωλεαὶ τῶν πτηνῶν, ἔλαβεν ὁ ἀρχηγὸς τοὺς προσκόπους καὶ μεταβίβας μετ' αὐτῶν ἐπισκεπτόμενος ἕκαστον δένδρον ὅπου ἐτοποθέτων τὰς μικρὰς ἐτομασθείσας φωλεὰς τῶν προσκόπων.

Δὲν ἐπέρασεν πολὺς καιρὸς καὶ τὰ μικρὰ πουλάκια ὡσάν νὰ ἤξυυραν ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα σπιτάκια εἶχον κτισθῆ διὰ νὰ χρησιμοποιήσουσιν αὐτά, τὰ ἐπίπλωσαν μὲ τὰ συνήθη ἐπιπλά των καὶ ἤρχισαν τὴν ἀναπαραγωγὴν των.

Δὲν ἐπέραση πολὺς καιρὸς ὅποτε ἡ Ὀμάς αὐτὴ ἐβραβεύθη διὰ τὸν πολυπληθῆ ἀριθμὸν τῶν πτηνῶν ἐκείνων καὶ μὲ τὴν ἐξόντωσιν τῶν κωνώπων ἀπαλλάσσουσα τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον καὶ τρομερὸν ἐλώδη περικότων.

Τὸ καλὸ αὐτὸ παράδειγμα ὀφείλομεν ὅλοι οἱ προσκόποι νὰ ἐφαρμόσωμεν εἰς τὸν τρόπον μας ὅπου εὐρισκόμεθα καὶ οὕτω κηρύττοντες ἐκστρατείαν κατὰ τῶν κωνώπων μὲ στρατὸν αὐτὰ ταῦτα τὰ πτητὰ θὰ δυνηθῶμεν νὰ νικήσωμεν τὸν μικρὸν φαινομενικῶς ἀλλὰ μεγάλον ἐν τῇ ἐνεργείᾳ του ἐχθροῦ μας κώνωπος.

Γεώργ. Σαφαζόπουλος
Ἀρχηγὸς Ὀμάδος
Ὁρφανοτροφείου «Ὁ Ὀλυμπος»
Σφηνίτση

Δράμα Δεκέμβριος

Ἡ ἐξωτερικὴ κίνησις τῶν ὀμάδων ὁλεως περιορίσθη λόγῳ τοῦ χειμῶνος ὁ ὁ οἷος μᾶς ἦλθε μὲ ἀσθενεῖς ἀπὸ τὰς ὁποίας εὐ-υχῶς μόνον δύο προσκόποι προσεβλήθησαν ἐλφῶς.

Ἡ ἐγασία γίνεται πάντοτε στὴν Δέσχη τὴν ὁποίαν προπαθοῦν οἱ προσκόποι νὰ ἐξωραίσουν μὲ τὰ μικὰ μέσα τὰ ὁποία διαθέτουν, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἐκπαίδευσίν των.

Στὴν περιφέρεια ἀλληλοδιαδῶως ἰδρύονται ὀμάδες. Στὸ Μπόροβο στὸ ἀπομακρυσμένον συνοριακὸ χωριὸν ποῦ εἶναι καὶ ἀπομακρυσμένον ἐλλείπει καλῆς συγκοινωνίας, ἰδρύθη ὀμάς προσκόπων χωρὶς εἰς τὸν δραστηριο Πρὸεδρον τους καὶ τὸν ἀμακροποιὸν τοῦ Ἐπισημοῦ κ. Κ. Σταυροπούλου ὅστις ἀνέλβη καὶ τὴν Ἀρχηγίαν τῆς ὀμάδος.

Ἐἰ τῇ ἰδρύσει τῆς ὀμάδος ταύτης καὶ χεῖριν προσκοπικῆς προ αγάνδας εἰς τὰ χωρία Μπόροβου τοὺς ὀργι-νώνει μίαν χειμερινὴν μακρυνὴν καὶ περιετειώδη ἐκδρομὴν ὁ Ἐκδότης μας, ἀπὸ Ἀρχηγούς Ὑπορχηγούς καὶ Ἐνωμοτάρχας.

Στὸ ἄλλο συνοριακὸ χωριὸν «ἔξοχη» ποῦ κεῖται σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ μετώπου, ἰδρύθη ὀμάς ἀπὸ τὸν κ. Ξανθόπουλον διευθυντὴν τοῦ Σχολείου καὶ κάτοικον τοῦ ἰδίου χωριοῦ.

Τὸ παρὰ τὸ Δοξᾶτον χωριὸν Μπόριανη ἀναδιοργανώνει τὴν ὀμάδα του μὲ τὸν κ. Γεωργίου Διευθυντὴν τοῦ Σχολείου.

Ὅμοιως κινοῦνται καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι ὀμάδες τῆς Περιφερείας.

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΟ

ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ

Ὁ προσκοπισμὸς καθ' ὅλον τὸ καλοκαίρι ἔδρασε δι' ἐκδρομῶν μακρινῶν καὶ στρατοπέδων. Ἡδὴ ἡ διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ συνεπληρώθη διὰ νέων καὶ τῇ συνεργασίᾳ τοῦ φιλάθλου κ. Α. Κούμαρη, ἐκ τῶν ἀνωτέρω τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Πρὸ ἡμερῶν ἐδώσαμεν καὶ καλλιτεχνικὴν παρῶστασιν τελείως ἐπιτυχοῦσαν.

Ἐπαρχηγὸς Α. ΤΖΟΒΑΛΟΣ

“ Β Ο Τ Ρ Υ Σ , ,
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΟΙΝΟΥ & ΒΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ .
Κεφάλαιον Μετοχ. καὶ Ἀποθεματικὸν Δρ. 57.500.000
Τὴν 31 Δεκεμβρίου 1926.
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 53
ΟΙΝΟΙ ΧΥΜΑ: Λευκοί, ἐρυθροί, γλυ-
κεῖς, μοςχάτοι
ΟΙΝΟΙ ΕΙΣ ΦΙΑΛΑΣ: Ἐπιτραπέζιοι,
ἐπιδόρπιοι, ὀρεκτικοί, τονωτικοί.
ΒΕΡΜΟΥΓ ἓκ παλαιοῦ μοςχάτου οἴνου
ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ ἀπαράμιλλος.
ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ
ΟΙΝΟΥ « Β Ο Τ Ρ Υ Σ »
Τύπου ΚΟΝΙΑΚ
Ἐφκμιλὸν τῶν κλλιτέρων Γαλλικῶν ΚΟΝΙΑΚ
Πωλοῦνται εἰς ἕλα τὰ Κέντρα κκταναλώσεως

ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟ Α΄ ΤΑΞΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Γράφοντας τα πρώτα εγζόλπια σου εζήγησα τα ιδανικά του Σώματος. γι' αυτό τώρα σου ξαναλέω μονάχα, πώς ο πρόσκοπος είναι ένα παιδί γεμάτο ύψηλά ιδανικά, που έχει αναλάβει την υποχρέωση να βοηθά πάντα τους άλλους και να γίνει άνθρωπος ίσιος και θετικός. 'Αλλά για να τα μίθης δλ' αυτά είπα, πρέπει να εκπαιδευτής καλός, ώστε αν σου τύχη να βοηθήτης κάποιον, να ξέρης τι είδους βοήθεια θά του δώσης και να τον βοηθήσης πραγματικά.

*Εμαθε; πιά καλά τι θά πη προτιμοσιός, ώστε να είσαι σε θέση να έχης μιὰ ιδέα και να μορής να την αναπτύξης, χωρίς να ναι ανάγκη να σε βοηθήσουν άλλοι. 'Ο αρχηγός σου είναι εκείνος που θά κρίνη την αντίληψή σου και αυτός είναι σε θέση να σου πη αν εζφράξης καλά τας σκέψεις σου.

Μιά που έγινες Α' τάξεως πρόσκοπος, θά πη πώς εχεις πιά αποκτήσει προσκοπική πείρα και αγαπάς το Σώμα. Λοιπόν αυτά τα δύο προσόντα είν' αρχικά για να μορής, όχι μόνο να προτιθή; έναν και δύο και παραπάνω προσκόπους στο Σώμα, αλλά και να τους προτιμοσιός όπως πρέπει. Γι' αυτό βρες ένα γνωστό σου παιδί, προσπάθησε να το ενθουσιώσης, κι άμα το κατορθώσης, μάθε του όσα πρέπει να ξέρη ένας μαθητευόμενος Β' τάξεως ή ένας δόκιμος πρόσκοπος. *Υστερα παρουσιάτε τον στον αρχηγό σου, κι αυτός, αφού τον εζετάση, αν τον βρή άξιο, θά τον κατατάξη.

3. ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

α) 'Εξδρομή που θά κάνει μόνος ή με άλλον πρόσκοπο 5 χιλιόμετρα μακριά, επιστροφή και σύνταξη οδοπορικού (σχεδιάγραμμα και περιγραφή για όσους δρόμους και μέρη συνάντησης), β) Πώς να μεταχειρίζεσαι το τσεκούρι σου και να φτιάνης πράγματα από ξύλο ή μέταλλο, γ) Να υπολογίζης με το μάτι μιὰ απόσταση, ύψος και πλάτος, και να μη λαθεύης περισσότερο από 25 οφο. 'Επίσης να υπολογίζης το ύψος που έχει ένα αντικείμενο και το πλάτος ενός ποταμού. Να ξέρης τις κυριώτερες διαστάσεις από τα διάφορα μέρη του σώματος σου, δ) Να κολυμπάς 50 μ. επιδειχοντας διάφορους τρόπους σπηρής; πνιγομένων, ε) Πώς να κρύβεσαι, ζ) Περί ζώων και πουλιών, η) Σκοποβολή.

α) 'Εξδρομή. Να μορής να πης πεζός σε απόσταση 5 χιλ. και στο γυρισμό σου να κάνης γραπτή αναφορά και να συντάξης πρόχειρο οδοπορικό, περιγράφοντας το ταξίδι σου. Καλύτερα πάρε; μι έναν άλλον πρόσκοπο μεζί σου και αν θέλετε κανονίστετα, ώστε να κοιμηθήτε αυτή τη νύχτα στο ύπαιθρο και να γυρίσετε την άλλη μέρα. *Η αναφορά πρέπει να ναι μιὰ λεπτομερής περιγραφή και να συνοδεύεται από απλό τοπογραφικό σχεδιάγραμμα και αν είναι δυνατόν προσπάθησε να σχεδιάσης ότι ζώα ή αντικείμενα είδες, πεταλούδες σπάνια φυτά, περίεργα χαλιζάκια κλπ.

β) Πώς να μεταχειρίζεσαι το τσεκούρι σου. Μάθε να μεταχειρίζεσαι καλά το τσεκούρι σου και κατορθώσε να φτιάξης ένα μικρό αντικείμενο από ξύλο ή από μέταλλο. *Όπως πρέπει να προσέξης όταν μεταχειρίζεσαι το σου-

για σου, έτσι πρέπει να προσέξης και με το τσεκούρι σου κι ακόμα περισσότερο. Πρόσεχε να μη το μεταχειριστής ποτέ για να βλάψης τα δέντρα. Σου ξαναλέω εδω να προσέξης στα έξης:

1. Να μην κρατάς ποτέ το τσεκούρι σου έτσι, που να μορής να σου ξεφύγη από τα χέρια σου και να σε χτυπήση.

2. Μη δοκιμάζης να κόψης ρόζους, γιατί χαλά.

3. *Όταν το κρατάς στον ώμο έχει πάντα το κορτερό του μέρο; γυρισμένο προς τα έξω και όχι προς το λαίμο σου, γιατί δεν ξέρεις τι συμβαίνει και μορεί με μιὰ απότομη κίνηση να πληγωθής.

και 4. *Έχε το πάντα μέσα στη θήκη του, όταν βρίζεσαι σε πορεία.

Συνήθισε να μη μεταχειρίζεσαι τα χέρια σου μόνο για να γράφης, αλλά να μορής να φτιάξης και ένα αντικείμενο από ξύλο ή από μέταλλο.

γ) Πώς να υπολογίζης μιὰ απόσταση, ύψος κλπ. Μάθε να υπολογίζης με το μάτι την απόσταση, τον αριθμό, το ύψος, το βάρος και να μη λαθεύης παραπάνω από 25 οφο. Αυτό είναι σποδαίωτατο και για να μορής να το πετύχης πρέπει να γυμναστής πολύ.

Συνήθισε από την αρχή να καταλαβαίνης άμέσως μιὰ απόσταση ή έναν αριθμό και να τον κρατάς στο μυαλό σου, ώστε να μορής ύστερα να κάνης τη σύγκριση. Α. γ. ξέρεις πώς από έναν άνθρωπο που βρίσκεται σε απόσταση 300 μ. διακρίνεις τα μάτια του, τη μύτη του ή λεπτομέρειες του ρούχου του έχοντας τον ήλιο πίσω σου; αν δης λοιπόν με την ίδια θέση του ήλιου έναν άνθρωπο και διακρίνεις τις ίδιες λεπτομέρειες θά ξέρης πώς είναι σε 300 μ. απόσταση. *Όπως, άμα συνηθίσης να διακρίνεις πόση έκταση πιάνει ένα κοπάδι από 100 άρνιά, θά μορής; άπανωκάτω να υπολογίζης πόσα άρνιά έχουν τα κοπάδια που συναντάς. Μην ξεχνάς ποτέ πώς συντείνει πολύ για να καταλαβαίνης μιὰ απόσταση το πώς φωτίζεται το αντικείμενο: από που δηλ. το χτυπά ο ήλιος. 'Επίσης να ξέρης; με προσέγγιση ενός εκατοστού, το μήκος του βήματός σου όταν περιπατάς και όταν τρέχης.

Για να το κατορθώσης αυτό, μέτρα με χορδέλα μιὰ απόσταση 50 μέτρα και άρχισε να την περπατάς με φυσικό βήμα άρκετες φορές, από τη μιάν άκρη έως την άλλη άκρη βώς. Κάθε φορά μέτρα πόσα βήματα κάνεις και πάρε το μέσον όρο, δηλ. πρόσθεσε τα βήματα που έχαμες κάθε φορά, το άθροισμα διαίρεσε το με τον αριθμό που κάνουν όσες φορές περπάτησες τα 50 μέτρα, έπειτα διαίρεσε τα 50 μέτρα ή 500 εκατοστά του μέτρου με τον αριθμό των βημάτων που βρήκεις και θάχης πόσα εκατοστά το μέτρο είναι το βήμα σου. Να το θυμάσαι καλά αυτό και όσο μεγαλώνεις να ξαναδοκιμάξης πάλι στα 50 μέτρα το βήμα σου. Κάμε το ίδιο και με βήμα τρουχάδην.

Για να εκτιμήσης μιὰ απόσταση, πρέπει να συνηθίσης πρώτα με μικρή απόσταση και ν' αυξάνης σιγά σιγά. *Άρχισε να πούμε από 20 μέτρα και σιγά σιγά την αυξάνεις από 10 μέτρα, ώσπου να φτάσης τα 300. Να θυμάσαι πάντα πώς ή απόσταση που μετρά κανεις είναι εκείνη που πάει ίσια από το μάτι στο αντικείμενο, χω-

οις νά λαβαίνη ύπόψη του άν είναι άνώμαλο τό έδαφος. Έπειδή είσαι πρόσκοπος νά προσέξης σ' αυτά που θά σου πώ, γιατί θά ίδης πώς θά σε βοηθήσουν πολυ όταν θέλεις νά εκτιμήσης μιá απόσταση.

1. Όταν είσαι γονατιστός ή πσιμένος μπρούμυτα.
 2. Όταν τό αντίκειμενον και τό έδαφος έχουν τό ίδιο χρώμα.
 3. Όταν τό έδαφος είναι άνώμαλο.
 4. Όταν βρίσκεσαι μέσα σέ δειδροστοιχίες, σέ μακρυνούς δρόμους ή σέ χαράδρες.
 5. Όταν τό αντίκειμενο βρίσκεται σέ σκιά.
 6. Όταν είναι όμίχλη, ή έν γένει ή άτμόςφαιρα δέν είναι καθαρή και
 7. Όταν δέ φαίνεται όλόκληρο τό αντίκειμενο.
- Η απόσταση φαίνεται μικρότερη από την πραγματική:
1. Όταν ό ήλιος είναι πίσω από τό αντίκειμενο.
 2. Όταν ή άτμόςφαιρα είναι καθαρή.
 3. Όταν τό αντίκειμενο έχη διαφορετικό χρώμα από τό έδαφος.
 4. Όταν τό έδαφος είναι όμαλό και χιονισμένο.
 5. Όταν βλέπουμε άπάνω από νερό ή από βαθιά χαράδρα και
 6. Όταν βλέπουμε προς τ' άπάνω ή προς τά κάτω.

Σέ μεγάλες αποστάσεις οι άρχηγοί μπορούν νά μεταχειρίζονται και διαστημόμετρα (είναι κάτι εργαλεία που σου χρησιμεύουν για νά βλέπης μ' αυτά και νά μετρώς εύκολα την απόσταση). Για νά μπορείς νά ύπολογίσης με τό μάτι ένα ύψος ή ένα πλάτος μήν ξεχνάς ποτέ ότ' χρειάζεται μεγάλη εξάσκηση· ύπόθεσε λ. χ. ότι αυτό τό διάστημα είναι τόσο ... πλατό και ύστερα μέτρησε το για νά δής άν είχες μαντέψη σωστά. Για τό ύψος πάλι, άπό πρῶτα μαντέψης, μέτρα τό ύστερα και αυτό με τή μέθοδο που σου γράφω παρακάτω:

Για νά βρής τό πλάτος ενός ποταμού πάρε μιá πέτρα, ένα δένδρο ή ένα άλλο σημάδι στην άντικεινή σου όχθη Χ. και περπάτα από τό σημείο Α. κάθετα προς τή διεύθυνση ΧΑ, 60 μέτρα ως πούμς. Στά 40 μέτρα Γ γύρισε δηλ. στό Β, κάμσε ένα σημάδι. Στά 60 μέτρα Γ γύρισε τήν πλάτη σου στον ποταμό και προχώρησε κάθετα προς τή διεύθυνση ΑΓ, μετρώντας τά βήματα που κάνεις, ώσπου νά φθάσης τό σημείο Δ, που βρίσκεται επάνω στή γραμμή του σημείου Χ και του σημείου Β. Η απόσταση ΓΔ είναι τό μισό από την απόσταση ΑΧ. (Τά τρίγωνα ΑΒΧ και ΒΓΔ είναι όμοια).

Για νά βρής πόσο ψηλό είναι ένα δένδρο, ένα σπίτι ή μία καπνοδόχος, μετράς μιá απόσταση 7 μέτρα λ. χ. από τή βάση ΑΒ. Στό Β στήνεις ένα κοντάρι 2 μ. και προχωρείς ως τό σημάδι Γ, στην εύθεία ΑΒΓ, από κει κι από τό έδαφος βλέπεις τήν κορυφή του δέντρου στην ίδια γραμμή με τήν άκρη Δ του κονταριού. Αν τό σημάδι Γ είναι 2.50 μ. μακριά από τό Β, βρίσκεις ότι τό ύψος $AX = \frac{2 \times 9.50}{2.50} = 7 \mu. 60.$

(Σχ. 1.)

Για νά καταλάβης πόσο είναι ένα ύψος, θά δής ότι, εκτός άπ' αυτά που γράψαμε παραπάνω, σε βοηθούν πολυ και οι σκιές. Δηλ. άν θέλεις νά βρής πόσο ψηλό είναι ένα δέντρο, στήσε τό κοντάρι σου και μέτρησε τή σκιά του, ύστερα μέτρα τή σκιά του δέντρου και τότε με αριθμητικό ύπολογισμό θά έχης άμέσως τό ύψος του δέντρου. Δηλ. άν τό κοντάρι σου είναι 3 μέτρα και ή σκιά του 1 μ. ένῶ ή σκιά του δέντρου είναι 5 μ. καταλαβαίνεις άμέσως ότι τό δέντρο έχει 10 μ. ύψος.

Νά ξέρης τις κυριώτερες διαστάσεις από τά διάφορα μέρη του σώματός σου. Νά ξέρης τό πλάτος του αντίχειρά σου, τήν απόσταση από τον αντίχειρά σου ως τό δείκτη, τήν απόσταση από τον αντίχειρα ως τό λιγανό, από τον άγκώνα ως τήν άκρη του λιγανού και τήν απόσταση από τις άκρες των δακτύλων όταν τά δύο σου χέρια είναι καλά τεντωμένα όριζόντια.

δ) Πώς θά σώσης έναν που πνίγεται. Μάθε νά κολυμπάς 50 μέτρα και συγχρόνως νά επιδείχνης τους διάφορους τρόπους, με τους όποιους μπορείς νά σώσης έναν που πνίγεται, και νά ξέρης νά κάνης και τεχνητή αναπνοή. Είναι πολυ χρήσιμο νά ξέρης νά κολυμπάς, εκτός άν σου τό έχουν άπαγορέψει οι γιατροί. Έάν δέν μπορείς νά κολυμπήσης, με τήν άδεια του Έφόρου φρόντισε ν' αποκτήσης ένα άλλο πτυχίο άπ' αυτά: Α' βοηθειών, σπορευτού, ή σηματοτηλεγραφητού.

Δέ φτάνει όμως μόνο νά κολυμπάς· γιατί μπορεί νά είσαι εκτακτος κολυμπητής, νά κάνης διάφορα παιχνίδια μέσα στη θάλασσα· νά είσαι καλά γυμνασμένος και ν' άντέχης πολυ, και όμως όταν βρεθής στην ανάγκη νά σώσης έναν άνθρωπο που πνίγεται, όχι μόνο νά μήν τό κατορθώσης, αλλά νά κινδυνέψης και συ ό ίδιος. Γι' αυτό πρέπει νά μάθης τό γρηγορότερο, πώς μπορείς νά σώσης έναν που πνίγεται.

Πώς θά τον βοηθήσης: 1ο. Όταν δέν αντίστέκεται: Τόν γυρίζεις με τή ράχη προς τά κάτω, πιάνεις με τά δύο σου χέρια τό πρόσωπό του και γυρίζεις και συ ό ίδιος στη θέση που τον γύρισε, ύστερα κολυμπάς με τά πόδια κρατώντας τό κεφάλι του στο στομάχι σου και προσέχεις ώστε τό πρόσωπό του νά είναι έξω από τή θάλασσα. (Σχ. 1.) Κολύμπα τότε σιγανά και κανονικά χωρίς άποτομες κινήσεις και μήν ξεχνάς ότι τον βαστάς από τό κεφάλι.

2ο. Όταν αντίστέκεται: Γύρισε τον με τή ράχη και πιάνε τον από τά χέρια λίγο ψηλότερα από τους άγκωνες. Φέρε τον σε όρθή γωνία με τό σώμα και κολύμπα ανάσθελα. Όταν του κρατάς έτσι τά χέρια, διευθύνεις τις κινήσεις του και μπορείς νά τον έμποδίσης ν' αντίστέκεται και νά κάνη ότ' θέλει. Μην ξεχνάς πως οι περισσότεροι άπ' αυτούς που πνίγονται, για νά μήν πῶ όλοι, φέρνουν αντίσταση σ' όσους πάνε νά τους σώσουν· και είναι φυσικό, γιατί ένας που πνίγεται είναι άπελπισμένος και μόλις δή πως τρέχεις νά τον βοηθήσης, σε άρπάζει άπ' όπου φτάση, νομίζοντας ότι έτσι θά σωθῆ. Λοιπόν στην άπελπισία του δέν ξέρει τί κάνει. μπορεί νά σε πιήσει από τό λαιμό ή νά πέση όλόκληρος άπάνω σου για νά σωθῆ. Τέτοια είναι ή ψυχολογική του κατάσταση. Φυσικά υπάρχουν και εξαιρέσεις, αλλά είναι σπάνιες. Όταν κολυμπάς λοιπόν μ' έναν τέτοιο, πρέπει νά βάλης όλη τήν προσοχή σου και νά τον πιήσης σφιχτά. Φρόντισε οι όμοιοι του νά είναι καλά σηκωμένοι, για νά κουνιούνται ελεύθερα οι πνεύμονές του και νά γεμίζουν άέρα. Τα πόδια του πρέπει κι αυτά νά κρατιούνται όσο τή δυνατόν πιό κοντά στην επιφάνεια, και τό σώμα του νά είναι όσο τό δυνατόν περισσότερο σε όριζόντια θέση (σχ. 2).

3. Όταν δείχνει μεγάλη αντίσταση. Πέρασε τά χέρια σου από πίσω και από κάτω από τις μασκάλες του και ή άγκάλιασε τό στήθος του ή πιάσε τά χέρια του και σήκωσε τα κάθετα προς τό σώμα του. (σχ. 3), ώστε νά μη μπορεί νά